

7406
85

C 52c₂

EURIPIDIS

TRAGOEDIAE.

EURIPIDIS

CYCLOPS.

LIPSIÆ

LIBRARIIS W. VALENTINI & C.

—————

FRONTIS P. III.

CYCLOPS.

LIPSIÆ

LIBRARIIS W. VALENTINI & C.

—————

LEIPZIG

JOHANNES

LIPSIÆ

EX OFFICINA C. P. MELZERI.

E U R I P I D I S

TRAGOEDIAE.

PRAEFATIO.

RECENSUIT

GODOFREDUS HERMANNUS.

VOLUMINIS II. PARS III.

CYCLOPS.

L I P S I A E

I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A.

—
M D C C C X X X V I I I.

E U R I P I D I S

TRAGÖDIEN

RECHNUNG

VERZEICHNIS

GODOLPHUS HERMANNUS

VOLUMEN III. Pars III.

1777.

L I P S I A E

IN LIBRARIIS WEDDINGII

MDCCLXXVII

PRAEFATIO.

De poesi satyrica Graecorum multos ita sentire video, ut tribus tragoediis quartam adiectam esse fabulam satyricam putent, quo severitas tragoediae hilaritate quadam temperaretur, spectatorumque animi, satiati miseratione gravium malorum atque horrore atrocium facinorum, recrearentur satyrorum levibus iocis lascivaque petulantia. Qui ita opinantur, eventum huius instituti, non originem videntur spectare, quae prior est initiis tragoediae. Complectar rem omnem paucissimis. Athenaeus XIV. p. 630. C. hoc memoriae prodidit: *συνέστηξε καὶ σατυρικὴ ποίησις τὸ παλαιὸν ἐκ χορῶν, ὡς καὶ ἡ τότε τραγωδία· διόπερ οὐδὲ ὑποκριτὰς εἶχον.* Quas hic dicit tragoedias, dithyrambi fuerunt, sed illi aliud quam Bacchicum argumentum habentes, quales Sicyoniorum chori tragici, commemorati ab Herodoto. Satyricam autem poesin, de qua loquitur Athenaeus, lusus satyrorum extemporales fuisse ex Aristotelis libro de arte poetica IV. 14. cognoscitur. Ibi ille tragoediam initio extemporalem fuisse, exortamque esse per eos narrat, qui dithyrambum cantarent. Nam, ut Diogenes Laertius III. 56. ait, *τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγωδίᾳ πρότερον μὲν μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θεσπὶς ἓνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ ἀναπαύεσθαι τὸν χορὸν.* Sive Thespis is fuit, sive alius, nihil ad

rem. Illud non videtur dubium esse, inter cantus chori unum aliquem de grege prodisse, qui aliquam antiquam fabulam non ageret, sed narrando recitaret. Inde mansit, ut in omni tragoedia, atque, ut videtur, etiam in fabula satyrica, aliqua nuncii narratio pro necessaria parte fabulae haberetur, sive is nuncius nihil aliud quam nuncius esset, sive partes eius eorum uni tribuerentur, qui alias in fabula easque graviores personas sustinerent. Facile autem existimare licet, narrationes istas fere ex antiquorum epicorum carminibus peti solitum fuisse, quod iis tum omnis rerum olim gestarum fama contineretur. Postea placuit non solum narrare aliquid nuncium, sed etiam ipsum agere. Ita factum, ut qui satyrorum habitu atque ornatu in choro Bacchico essent, cum isto actore sermones consererent, quales ab satyris haberi consentaneum videretur. Quum deinde rursus dithyrambum cecinisset chorus, denuo actor ille aliud vel narraturus vel acturus prodibat. Unde mos et lex exstitit tragoediae, ut in quoque actu nova persona in scenam introduceretur. Deinde inventum, ut istae narrationes omnes unius argumenti perpetuitate coniungerentur, quique inter singulas partes cani solebant dithyrambi commutarentur cum eiusmodi carminibus, quae ad illud argumentum, de quo actor exponeret, pertinerent. Ita fabula exstitit satyrica: ex qua, argumentis ad seria translatis, orta est tragoedia, additusque deinceps alter et postremo tertius actor. Hinc est, quod Aristoteles de tragoedia dicit IV. 17. ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέξεως γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικοῦ μεταβαλεῖν, ὄψις ἀπεσεμνώθη. Antiquior ergo satyrica fabula est, quae si mansit etiam inventa tragoedia, non tam id putandum est temperandae hilaritate severitatis causa factum esse, quam ut antiquus et legitimus mos conservaretur, postquam maiore studio severa argumenta excipiebantur. Quod au-

tem tribus tragoediis adiuncta est una fabula satyrica, id, nisi fallor, hanc causam habuit, quod quater inter chori carmina olim prodierat histrio: ut, quum recepta esset tragoedia, tamen ius suum maneret satyris. Id constanter factum esse quum aliquot tetralogiarum superstes memoria testatur, tum apparet ex his verbis scholiastae Aristophanis ad *Ranas* v. 1122. (1155.) *τετραλογία φέρουσι τὴν Ὀρεστειάν αἱ διδασκαλῖαι Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογία λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν.* docuitque accurate H. F. Clintonus in *Musei philolog. Cantabr. fasc. I. p. 76. seqq.* Interpellata tamen ea consuetudo putatur ab Sophocle, quem Suidas testatur *ἄρξαι τοῦ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογία*: quae verba alii aliter sunt interpretati, quos nominavit C. Fr. Hermannus in *Quaestionibus Oedipodeis p. 38.* Totum autem testimonium, nullo alio auctore confirmatum, ita dubium est, ut haud sciam an recte Clintonus p. 78. alterum Sophoclem, nepotem clari tragici, mutationis illius auctorem fuisse conieceroit.

Alia nuper ex inopinato mota est dubitatio, in lucem protracto codicis Vaticani argumento Euripideae *Alcestidis*, in quo scriptum: *πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμαίῳ τῷ διὰ Φωφίδος, Τηλέφῳ, Ἀλκῆσιδι. τὸ δὲ δράμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν κατασκευήν*, quod postremum vocabulum *καταστροφὴν* scribendum esse probabiliter coniecit G. Dindorfius, quia sic scriptum est in argumento *Orestis*, de qua fabula idem quod de *Alcestide* statuerunt grammatici. Cui quidem iudicio quid tribuendum sit vel Io. Tzetzes docere potest, qui quum scripsisset hos versus in *Crameri Anecdotis vol. III. p. 337, 9.*

σατυρικὸν δὲ Πρατίναν οἶδα μόνον· ἄλλους δ' ἐφευρῶν εἰ θέλεις, τέκνον, γράφε,

hanc subiecit adnotationem: τοῦτο εἶπον ἡπατημένος τοῖς ἐξηγουμένοις Εὐριπίδην καὶ Σοφοκλέα γράψασιν οὕτω· τὸ δράμα τὸ τῆς Ἀλκῆστιδος Εὐριπίδου καὶ ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ Σοφοκλέους Ἡλέκτρα καὶ ὅσα τοιαῦτα, σατυρικά εἰσι καὶ οὐ τραγικά· ἀπὸ συμφορῶν γὰρ καὶ δακρύων εἰς χαρὰν καταντῶσι. οὕτω μὲν οὖν ἔγραψα περὶ τῶν σατύρων τούτοις ἡπατημένος· ἐντυχῶν δὲ σατυρικοῖς δράμασιν Εὐριπίδου, αὐτὸς μόνος ἐπέγνων ἐκ τούτων σατυρικῆς ποιήσεως καὶ κωμωδίας διαφορὰν. ἡ μὲν οὖν κωμωδία δριμέως τινῶν καθαρτομένη διαβολαῖς, ἐπὶ λοιδορίαις κινεῖ γέλωτα· ἡ δὲ σατυρικὴ ποίησις ἄκρατον καὶ ἀμιγῆ λοιδορίας ἔχει τὸν γέλωτα πάνυ ἡδύτατον, οἷον τὸν ἐν θυμέλαις. Profecto si isti quos merito Tzetzes vituperat audiendi essent, ingens numerus tragoediarum accensendus esset fabulis satyricis. Quocirca si illi Oresten Euripidis et Sophoclis Electram, quas nemo dubitabit tragoedias vocare, satyricas esse voluerunt, vereor ne etiam Alcestin temere exemerint tragoediis, quae fabula etsi mollior quam pleraeque tragoediae est, tamen eximum robur accepit ab Herculis licet paullum appoti persona: quem si quis nihil tragicae gravitatis habere putat, quod vino largius hausto abiiciendas esse curas vitaeque iucunditatibus fruendum censet, eum neque omnino quid heros sit animo percepisse, neque cogitasse dixerim sapienter hoc a poeta institutum esse, quo clarius elucesceret generosa viri virtus, quum indignatus quod in tanta hospitis calamitate potaverit, vi se coniugem eius Orco erepturum, vel, si iam sub terram sit abducta, ipsis ab inferis vindicaturum promittit. Si quidquam est, quod alienum a tragoedia videatur, non est id in Herculis persona, sed in ultima scena, in qua Hercules Alcestin tamquam peregrinam mulierem tradit Admeto, isque eam vix ut adspiciat, nedum ut manum ei porrigat, ab se impetrare, nisi coactus, potest. Ve-

rum hoc quoque quam excusationem habeat exposui in dissertatione, quae adiecta est editioni eius fabulae, editae a. 1824. Addendae his C. G. Firnhaberi vindiciae in Zimmermanni diurnis antiquariis a. 1837. n. 50. 51. Quod si in inventione argumenti nihil est, quod Alcestin non patiatur esse tragoediam, multo minus quidquam illarum rerum, quae propriae sunt fabulis satyricis, in ea reperitur, non satyri, non ioci, non petulantia, non lascivia, denique non dictio nec numeri versuum quales in satyricis. Quid igitur statuamus? Quum illi scholiastae Vaticano quarta tetralogiae fabula nominata sit Alcestitis, facile quivis in eam adducatur opinionem, quam ante hos duos annos eleganti dissertatione defendit Frid. Guil. Glumius, in locum satyrorum suffectam esse fabulam, quae tragoedia quidem esset, sed tamen, quod neque atrox facinus contineret et exitum haberet laetabilem, haud inepte videretur ad relaxandam praegressarum tragoediarum tristitiam et severitatem esse adhibita. Speciosissima sane haec coniectura est, et fortasse vera: non est tamen infitiandum, si accuratius consideretur, dubitandi haud exiguam relinqui materiam. Nam primo permirum est, quod, quantum quidem adhuc compertum habemus, nullus veterum mentionem fecit tetralogiae, quae esset ex quattuor tragoediis composita. Cuiusmodi tetralogiae si usitatae fuerunt, credas aliquem tamen de ea re aliquid dicturum fuisse; sin autem inusitatae, multo minus intelligi potest, qui factum sit, ut, quod semel iterumve aliquis poeta fecisset, nemo tamquam novum quid et singulare adnotaverit. Deinde pene incredibile est, illum ipsum grammaticum, qui Alcestin quarto tetralogiae loco posuit, eamque fabulam propter rerum adversarum in secundas conversionem propius ad comoe-diam accedere dixit, non id addidisse, ad quod ipse ille ordo ducebat, substitutam esse in locum satyrorum, sed satis habuisse afferre iudicium criticorum his verbis, quae

sunt in codd. Vaticano et Havniensi: παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅτε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἄλκηστις, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν λήξαντα, ἅ ἐστι μᾶλλον κωμωδίας ἐχόμενα. Sic haec scribenda sunt. In codd. istis est παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἐκβάλλεται, quod C. Lachmannus teste Glumio p. 53. scribendum putabat παρὰ τοῖς κωμικοῖς διαβάλλεται. At talia comici non perstringebant. Similia etiam in scholiis ad Orestis v. 1686. leguntur: τοῦτο τὸ δράμα ἐκ τραγωδικοῦ κωμικόν· ἐκ γὰρ συμφορῶν εἰς εὐθυμίαν κατήντησεν. ἢ κατὰ λήξιν τῆς τραγωδίας ἢ εἰς θρήνον ἢ εἰς πάθος καταλήγει, ἢ δὲ κωμωδία γέλωσι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. ὕθην δρᾶται τόδε τὸ δράμα κωμικῇ κατὰ λήξιν χρησάμενον· διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀλκῆστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀναβίωσιν, καὶ ὁμοίως καὶ ἐν Τυροῖ Σοφοκλέους ἀναγνωρισμὸς κατὰ τὸ τέλος γίνεται, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν πολλὰ τοιαῦτα ἐν τῇ τραγωδίᾳ εὐρίσκειται. Quorum pars legitur etiam in argumento codicis Guelferbytani. Critici igitur isti certe non dubitabant, quin et Euripides et Athenienses omnes utramque fabulam tragoediam esse iudicaverint. Quod si neque Alcestis non fuit tragoedia, nec quattuor tragoedias una comprehensas esse tetralogiam veri simile est, haeremus, neque habemus quid dicamus, sed aut acquiescere testimonio scholiastae Vaticani, aut fidem eius in suspicionem trahere debemus. Ac veniat fortasse alicui in mentem, illarum unam fabularum, quae coniunctae cum Alcestide fuerunt, fuisse satyricam. Quamquam enim satyros ultimo loco nominari mos est, tamen quis contendat non aut per errorem mutari ordinem potuisse, aut consulto esse mutatum, quoniam nominata Alcestide subiecturus erat scriptor ea verba, quae adiunxit isti nomini, τὸ δὲ δράμα κωμικωτέραν

ἔχει τὴν καταστροφὴν? Nam illud ut nec veri simile et intestatum praetereo, in ipsa commissione satyros etiam alio quam ultimo loco datos esse, quum hodie ne Welckerum quidem tenere opinionem credam, quam olim in Appendice Trilogiae p. 279. protulit, satyros quodam tempore ante tragoedias esse in theatrum productos: quod eum statuisse, quoniam non animadvertisset apud Zenobium V. 40. ubi προεισάγειν legitur, scribendum esse διὰ τοῦτο τοὺς σατύρους ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ, indicavi in censura eius libri in diurnis litt. Lipsiensibus a. 1827. n. 15. Quam vero ex illis tribus fabulis putabimus fuisse satyricam? De Alcmaeone certe, qui ὁ διὰ Ψωφίδος inscriptus fuit, et de Telepho non dubitandum quin fuerint tragoediae. Relinquuntur Cresae, quas etsi neque alii non putarunt tragoediam fuisse, neque ego in satyricis numerandas censeo, tamen, quoniam id fortasse alicui dubium videri poterit, praeterea-que erroris cuiusdam aperiendi causa, pauca de iis dicenda arbitror. Neque enim, ut Welckerus in illa Appendice p. 291. incredibiliter errare dixerim, si quis fabulam quae a choro feminarum nomen habeat satyricam putet esse potuisse: in qua opinione eo progressus est Welckerus, ut p. 295. ne virilia quidem nomina pluralis numeri, qualia Argivi sint aut Achaei, imposita esse satyris contenderet, tametsi ipse p. 311. Aeschyli fabulam, quae Europa sive Cares dicta sit, satyricam fuisse arbitratus est, satyros, ne secum pugnare videretur, fingens Cares se esse simulasse. Nam etiam si statuamus chorum in omnibus fabulis satyricis ex satyris fuisse compositum, quid est cur non aliquando duos putemus introductos esse choros, quum id in tragoedia fecerit Aeschylus, προπομπούς addens choro Eumenidum? aut quid cogit, si cui fabulae nomen inditum est numeri pluralis, sive id virorum seu feminarum sit, eo nomine ut

chorus fabulae significetur, quum etiam in Heraclidis Euripidis non illi, a quibus nomen fabulae ductum est, sed cives Athenienses partibus fungantur chori? Nomen igitur Cressarum non prohibet de satyris cogitare. Atque in argumento quoque est, quod ab eo genere non abhorreat. Scholiastes Aristophanis ad *Ranas* v. 848. (873.) de Creticis monodiis: Ἀπολλώνιος δέ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀερόπην τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις εἰρησθαι, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. Legitur ibi ἐν τοῖς Κρήταις, quod emendavit Bentleius. Nam Sophoclis scholiastes ad *Aiacem* v. 1297. ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ Θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλίου παρέδωκεν ἐντελλόμενος ἀποποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐνηγγύησε Πλεισθένει. Quis non videt aptissimum hoc satyrorum lasciviae argumentum fuisse, si Euripides Nauplium cum Aeropa quasque illa secum haberet Creticis mulieribus Naxi aliove loco satyris habitato appellentem fecisset? At ne id factum putemus monent fragmenta fabulae, quae non solum multo sententiosiore orationem, quam quae satyris conveniat, produnt, sed etiam indicare videntur epulas Thyesteas in illa fabula esse tractatas. Quare quae de Aeropa et Nauplio scholiastae illi tradiderunt, non acta, sed narrata in Cressis esse existimandum est, eoque spectare hos versus apud Stobaeum CIX. 7.

λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾶ τινί·
εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλωσ γὰρ ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε.

Quod si non dubitandum videtur quin etiam Cressae traegodia fuerint, illud tamen non ex omni parte verum esse videtur, quod Valckenarius in diatriba de fragm. Eurip. p. 12. scripsit: *Euripidis Atreo et Thyestae*

quae tribuuntur, desumta videntur ex eius Cressis, quarum argumentum ante ignotum plerisque, certe Barnesio, primus patefecit vir in hoc quoque genere maximus, R. Bentleius in Epist. ad Io. Mill. p. 23, 24. vid. celeberr. P. Burmannum in Ovid. II. Trist. v. 391. Burmannus quidem honoris causa, non quod aliquid ad rem illustrandam contulerit, nominatus est. Bentleius vero p. 471. ed. Lips. Cretenses et Cressas distingui debere monens, *illic*, inquit, *Icarum cernis et Pasiphaen: in Cressis Aeropen, Atreum, Thyesten. Hic Argis Peloponnesi, illic in Creta insula res agitur.* Non sane dixit haec Bentleius inconsiderate. Nam ad illud Aristophanis in Vespis v. 762.

τοῦτο δὲ

Ἄιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ ἄγω πείσομαι,

scholiastes adnotavit: ἐν Κρήσσαις ὁ Ἄτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην. Idem ad Acharn. 432. ubi de pannis Telephi dicit Euripides,

ζεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,

sic scripsit: ἦτοι τὰ τῶν Κρησῶν ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυεστου. Sed quod de Atreo et Thyesta tragoediis dicit Valckenarius, vereor ne, quod ad Thyesten attinet, minus circumspecte sit pronunciatum. Nam de Atreo quidem, quem neque scriptor ullus memoravit, neque index fabularum Euripidis habet, facile concedam confusum esse cum alia fabula ab Arriano, qui in diss. Epict. I. 28. scripsit: καὶ ποία τραγωδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἄτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Φοῖνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἰππόλυτος; τὸ φαινόμενον. At Thyestae nomen ab eodem Stobaeo, qui quinque ex Cressis fragmenta conservavit, duobus aliis fragmentis adscriptum est. Praeterea etiam in appendice codicis Florentini

apud Gaisfordium vol. IV. p. 11. legimus: *Εὐριπίδου
Θυέστη*.

οὐπώποτ' ἔργου μᾶλλον εἰλόμην λόγους.

Quod neglexit Matthiae. Nec si puerorum mactatio argumentum praebuit Cressis, quidquam caussae est, ut exsilium Thyestae non fuerit alia tragoedia tractatum. Quare Thyestes non videtur ex numero tragoediarum Euripidis eximendus esse. Index fabularum, qui eo loco quo Thyestes nominari poterat mutilatus est, neutram in partem testis esse potest. Sed satis de his.

Dicendum nunc est de arte, qua usi sunt poetae in faciendis fabulis satyricis. Nam etsi Cyclops Euripidis unica nobis ex tot satyricis fabulis superest, tamen vel ex hoc carmine quaedam leges videntur cognosci posse, quas sibi in hoc genere scripserint poetae. Quum enim non in eo versaretur poesis satyrica, ut graves personas risui et contemptui exponeret, sed ut servata earum dignitate satyrorum petulans lascivia hilaritatem excitaret, consentaneum erat, ut sermo in universum idem esset qui in tragoedia, sed admitterentur etiam verba loquendique formae ex quotidiano usu petitae, numerique versuum aliquid de severitate legum quae tragoediis propriae sunt remitterent. Et duo quidem sunt, quae tragoedia adspernatur, longam in prima parte quinti trimetrorum pedis syllabam, quae aut finalis sit vocabuli plures syllabas habentis, aut sit in voce monosyllaba cum praecedentibus verbis magis quam cum sequentibus coniungenda, nisi paullo ante praegressa sit interpunctio; deinde anapaestum, qui non sit in nomine proprio. Neutrum alienum est a poesi satyrica: sed eam legem observatam esse ostendit Cyclops, ut tragicarum personarum oratio nihil ab severitate tragicorum numerorum discedat, quae autem satyri similesque satyrorum personae loquuntur, in iis et longae isti quinti pedis syllabae

et anapaesto locus concedatur. Itaque tales versus, qualis est 122.

νομάδες· ἀζούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός,

ab Sileno, a satyris, a Cyclope proferri videmus, non ab Ulixē. Vid. v. 334. 674. Non referam huc versum 445. quod in eo de scriptura dubitari potest, nec versum 684.

X. ἐν δεξιᾷ σου. K. ποῦ; X. πρὸς αὐτῇ τῇ πέτρα,
quem interpunctio usitatos in tragoedia numeros habere ostendit: nec versum 306. qui Ulixis est,

ἄλλῃ δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχέρωσ' Ἑλλάδα,

in quo aliquid ad minuendam asperitatem elisio confert.

Anapaestum in primo pede trimetri etiam tragoe-
diam usurpare constat. Is pes eo loco frequentissimus
est in Cyclope: atque in nomine proprio v. 25. 93.
102. 111. 125. 279. 283. 295. 441. in aliis vocabulis
v. 196. 245. 251. 274. 289. 294. 302. 305. 308. 309.
388. 393. 449. 460. 539. 562. 565. 591. 602. 644.
692. tum etiam sic ut ex duabus vocibus constet, quod
recentior fecit tragoedia, v. 185. 231. 232. 450. 594.
In medio versu autem in nomine proprio v. 179. 275.
585. 586. 594. Quae omnia quum etiam in tragoedia
ferantur, non minus in Ulixis quam in Sileni, satyro-
rum, Cyclopiis verbis inveniuntur. Illi vero anapaesti,
qui medio in versu non sunt in nomine proprio, nusquam
in Ulixis sermonibus admissi sunt, sed ab illis tantum
personis usurpantur, quarum mores alieni sunt a tragica
gravitate, v. 156. 234. 236. 244. 276. 549. 562. 564.
566. 570. 586. 592. 638. 647. 648. 686. Cernitur
tamen in his quoque aliquod elegantiae studium: sunt
enim hi anapaesti aut in uno vocabulo, aut, si in con-
iunctione duorum, in talibus, quae necessario cohaerent,
ut v. 592.

Ἐπιπύματα Cyclops.

μέμφει τὸν ἐραστήν, ἀντροφᾶς, πεπωκότα;
 Tales vero anapaesti, quales v. 337. et 346. legebantur,

ἄγὼ οὐ τιμι θύω πλὴν ἐμοί, θεοῖσι δ' οὐ·
 πῦρ καὶ πατρῶον τόνδε λέβητά γ', ὅς ζέσας,
 non erant ferendi. In Ulixis sermonibus unum modo
 libri habent anapaestum v. 262.

ἐπεὶ κατελήφθη σοῦ λάθρα πωλῶν τὰ σά,
 quem removendum esse non fuit dubitandum, removerat-
 que iam Heathius non male, sed tamen ut alia videre-
 tur eaque probabilior ratio posse inveniri.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΥΚΛΩΨ.

Σατύραος, αἰσὼν δούξ ἄρνας ἡμελλε λαμβάνειν καὶ
γὰρ ἀπὸ αὐτῶν. Ἐπιφανὴς δ' ὁ Πολύφημος ἔργῳ
τῆς αἰσῆς τῆς τῶν ἰδίων ἐπιφανείας. ὁ Σατύραος
δὲ τῶν ζώων ἀριστοτάτα καταλαβὼν ἦτοί. 9 + 9

Tales vero magistri, quales in 137. et 146. habentur,
sunt illi qui in 137. et 146. habentur,
et in 137. et 146. habentur.

In illis verbis dicitur quod
in illis verbis dicitur quod
in illis verbis dicitur quod

EXPLICIT CYCLOP.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Οδυσσεύς
Σειληνός.
Χορός Σατύρων.
Οδυσσεύς.
Κυκλώψ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΥΚΛΩΨ.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὦ Βρόμιε, διὰ σὲ μυρίους ἔχω πόνους
νῦν χῶτ' ἐν ἤβῃ τοῦμὸν εὐσθένει δέμας·
πρῶτον μὲν ἠνίκ' ἐμμανῆς Ἥρας ὑπο
Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ὄχου τροφούς·
ἔπειθ' ὅτ' ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δορός 5
ἐνδέξιος σῶ ποδὶ παρασπιστῆς γεγῶς
Ἐγκέλαδον ἰτέαν μέσην θενῶν δορὶ
ἔκτεινα. φέρ' ἴδω, τοῦτ' ἰδὼν ὄναρ λέγω;
οὐ μὰ Δί', ἐπεὶ καὶ σκῦλ' ἔδειξα Βακχίῳ.
καὶ νῦν ἐκείνων μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. 10
ἐπεὶ γὰρ Ἥρα σοι γένος Τυρσηνικὸν
ληστῶν ἐπῶρσεν, ὡς ὀδηθείης μακράν,

3. Ios. Scaliger scribendum putabat ἐκμανεῖς.

5. Legebatur ἔπειτά γ'. Id Fr. Frankius ita defendere conatus est, ut γὲ adeo significaret. Heathium scribentem ἔπειτα δ' alii sequuti sunt. Praegressa consideranti non poterit dubium esse quin Euripides ἔπειθ' ὅτε scripserit.

7. Libri veteres ἰτέαν εἰς μέσην θένων. Eἰς Elmsleius sustulit in Diar. class. fasc. XVI. p. 431. et ad Oed. R. 808. scripsitque θενῶν monitu Blomfieldii in gloss. Sept. ad Theb. v. 378. de quo dixit ad Heracl. 272. Rem, quae hic tangitur, fabulis satyricis tractatam esse monuit Welckerus in Appendice Trilogiae p. 297. seq.

12. Hesychius: ὀδηθείης. ληφθείης, προαθείης. Photio teste in Cyclope et in Alope hoc verbo usum testatur Euripidem. Atque Alope quoque satyrica visa est Blomfieldio in gloss. Choeph. ad v. 122. et Pflugkio in Diurn. scholast. a. 1831. II. n. 3.

- ἐγὼ πυθόμενος σὺν τέκνοισι ναυστολῶ
 σέθεν κατὰ ζήτησιν· ἐν πρύμνῃ δ' ἄκρα
 15 αὐτὸς λαχὼν εὐθυνον ἀμφῆρες δόρυ,
 παῖδές τ' ἐπ' ἔρετμοῖς ἤμενοι, γλαυκὴν ἄλα
 ῥοθίοισι λευκαίνοντες, ἐζήτουν σ', ἄναξ.
 ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας,
 ἀπληλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ
 20 ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν,
 ἵν' οἱ μίνωπες ποντίου παῖδες θεοῦ
 Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρο' ἔρημ' ἀνδροζτόνοι.
 τούτων ἐνὸς ληφθέντες ἐσμὲν ἐν δόμοις
 δοῦλοι· καλοῦσι δ' αὐτὸν ᾧ λατρεύομεν
 25 Πολύφημον. ἀντὶ δ' εὐίων βακχευμάτων
 ποιμένας Κύκλωπος ἀνοσίου ποιμαίνομεν.
 παῖδες μὲν οὖμοι κλιτύων ἐν ἐσχάτοις

15. Libri λαβῶν, εὐθυνον. Non opus erat ut Blomfieldius in glossario Persarum ad v. 417. ἔθυνον scribi vellet. Pro λαβῶν autem verissime Scaliger λαχῶν. Nam δόρυ ne quis cum Heathio, cui assensus est Matthiae, contum esse putet, prohibet adiectum ἀμφῆρες.

16. In libris haec sic scripta sunt: παῖδές τ' ἔρετμοῖς ἤμενοι, γλαυκὴν ἄλα ῥοθίοισι λευκαίνοντες, ἐζήτουν σ', ἄναξ. Recte monuit Frankius non dici ἔρετμοῖς ἤσθαι. Quumque etiam ῥοθίοις λευκαίνειν ἄλα non ferendum censeret, sublata interpunctione iunxit ἔρετμοῖς ῥοθίοισι λευκαίνοντες, comparans Homeri versum Odyss. XII. 180.

αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἔρετμοῖς. Posse ista coniungi quis neget? Tamen non credo ita scripsisse Euripidem. Nam non solum displicere debuit tam longe remotum a substantivo suo adiectivum, sed ne ἤμενοι quidem apte dictum est, quum se stetisse Silenus non dixerit. Apud Homerum recte socii Ulixidis ἐζόμενοι dicti, quod ipse ὀρθὸς ἐν ἰστοπέδῃ stabat. Permirum foret, ni scripsisset Euripides παῖδές τ' ἐπ' ἔρετμοῖς ἤμενοι. Id igitur reposui. Sic etiam Seidlerus. In ῥοθίοισι non erat quod offenderet Frankius, quum eo verbo, ut ipse Eustathio auctore ostendit, etiam ἡ σύντονος εἰρεσία significetur.

27. Edd. vett. παῖδες μὲν οὖν μοι Κλυτίων. Quod a viris doctis repositum est κλιτύων, habent codd. Florentini et Vict. Οὖν μοι recte Scaliger in οὖμοι mutandum censuit. Nam quum

νέμουσι μῆλα, νεανία πεφυκότες,
 ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας
 μένων τέταγμαί τὰςδε, τῷ τε δυσσεβεῖ 30
 Κύκλωπι δειπνῶν ἀνοσίῳν διάκονος.

καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ' ἀναγκαίως ἔχει
 σαίρειν σιδηρᾷ τῆδέ μ' ἀρπάγη δόμους,
 ὡς τόν τ' ἀπόντα δεσπότην Κύκλωπ' ἐμὸν
 καθαροῖσιν ἀντροῖς μῆλά τ' εἰσδεχόμεθα. 35
 ἤδη δὲ παῖδας προσνέμοντας εἰσορῶ
 ποιμένας. τί ταῦτα; μῶν κρότος σικιννίδων
 ὅμοιος ὑμῖν νῦν τε χῶτε Βακχίῳ

quid universe designatum deinde per partes explicatur, μέν, non μέν οὖν, iusta particula est.

28. Piersonum, qui in Verisim. p. 142. quod in libris est νέμουσι μῆλα νέα, νέοι πεφυκότες, scribi iussit νέμουσι μῆλα, νεανία πεφυκότες, sequuti sunt novissimi editores. Librorum scripturam defendere studuit Frankius eo, quod Silenus suam aetatem cum aetate filiorum et quas illi pascebant ovium comparet. Mihi hoc argutius quam verius videtur.

30. Non animadvertit Piersonus, quum μένων insulsum et omni sensu vacuum esse dixit, pro eoque scribi γέρον voluit, propter id ipsum, quod senex sit, manere se dicere Silenum. Et senem esse ipsi videbant spectatores. Edd. vett. τῷδε δυσσεβεῖ, quod miror defensum ivisse Frankium. Rectissime Vict. τῷ τε, quod merito receperunt novissimi editores. Duplex munus suum esse dicit Silenus, unum ut alveos impleat, ad quos potum agantur oves, verratque antrum, alterum ut coenam apparet Cyclopi.

33. Edd. vett. ἀρπαγῆ. Vict. ἀρπάγη. Iam Io. Miltonus ἀρπάγη scribendum viderat. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 446, 10. ἀρπαγή. ὄξυτόνωσ ἢ ἀρπαγή. τὸ δὲ σκεῦος βαρυντόνωσ, ἔν' ἢ ὄνομα.

37. Florentini σικιννίδων. Praevalet geminatio litterae.

38. Ald. ἡμῖν. Quae sequutae sunt, ὑμῖν, ut Florentini et Vict.

39. Libri κῶμοι. Porsonus in Adv. 268. κῶμῳ, quod receperunt recentiores. Praeferendum duxi, quod Bothius proposuit, κῶμοις. Respici rem fabulis satyricis tractatam, monuit Welckerus in Appendice Trilogiae p. 298. Hyginus fab. 129. Liber quum ad Oeneum Parthaonis filium in hospitium venisset, Althaeam, Thestii filiam, uxorem Oenei, adamavit. Quod Oeneus ut sensit, voluntate sua ex urbe excessit, simulatque se sacra facere.

κώμοις συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους
 40 προσῆτ' αἰδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι;

ΧΟΡΟΣ.

στροφή.

πᾶ μοι, γέννα γενναίων πατέρων,
 γενναίων τ' ἐκ τοκάδων,
 πᾶ δὴ μοι νίσσει σκοπέλους;
 οὐ τᾶδ' ὑπήνεμος αὔρα
 45 καὶ ποιηρὰ βοτάνα,
 δινᾶέν θ' ὕδωρ ποταμῶν
 ἐν πίστροις κεῖται πέλας ἄν-
 τρων, οὗ σοι βλαχαὶ τεκέων;
 ψύττα, τὰδ' οὐ σύ γ', οὐ τὰδε νεμεῖ,

At Liber cum Althaea concubuit, ex qua nata est Deianira. Oeneo autem ob hospitium liberale muneri vitem dedit, monstravitque quomodo sereret: fructumque eius ex nomine hospitis oenos ut vocaretur instituit. Quod autem Welckerus de Sophoclis fabula satyrica scribit, quae Κῶμος dicta fuerit, vereor ne vanum sit. Brunckius in Lex. Sangerm. in ἄρπην legerat ἐν Κῶμῳ: sed Bekkerus in Anecd. non p. 27. ut ait Welckerus, sed p. 446, 12. et Bachmannus I. p. 145, 18. habent ἐν Νόμῳ. Μῶμος ea fabula vocabatur: quam ab scholiasta Veneto Aristophanis ad Pacis v. 353. perperam Achaeo tribui, ex Choerobosco in Bekkeri Anecd. p. 1364. intelligitur.

40. Edd. vett. προσῆτ'. Correctum iam in Barnesiana.

41. Libri: πᾶ δὴ μοι γενναίων μὲν πατέρων, γενναίων τ' ἐκ τοκάδων; Numeri pravi. Scribendum erat: πᾶ μοι, γέννα γενναίων πατέρων, γενναίων τ' ἐκ τοκάδων. Δ' ἐκ L. Dindorfius. Vid. Fritzschius ad Aristoph. Thesmophor. p. 131.

43. Florentini νίσση. Ald. et edd. vett. νίσση.

44. Edd. vett. οὐ τῶδ' ὑπήνεμος αὔρα. Scaliger τᾶδ'. Et sic Par. E. G. Florentini, Vict.

46. Edd. vett. δινῶεν. Par. G. Flor. 1. 2. Vict. δινᾶεν.

47. Boissonadus πίστροις scribendum putabat.

48. Libri οὗ σοι. Merito Bothius recepit emendationem Casauboni de satyr. poesi I. 6. p. 169. οὗ σοι. Neque animadversum erat, post τεκέων signum interrogandi ponendum esse.

49. Libri: ψύττα. οὐ τὰδ' οὗ, οὐ τὰδε νέμῃ, praeter Vict.

οὐδ' αὖ κλιτὺν δροσεράν; 50
 ὦή, ὦή, ὁ κεράστας,
 ἢ ῥίψω πέτρον τάχα σού,
 ὦή, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ,
 τοῦ μηλοβότα στασιωρός 55
 Κύκλωπος ἀγροβάτα. 55

ἀντιστροφή.

σπαργῶντάς μοι σούς μαστοὺς χάλασον.
 δέξαι θηλαῖς σποράδων
 ἄς λείπεις ἀρνῶν θαλάμοις.
 ποθοῦσί σ' ἀμερόχοιτο
 βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων. 60

qui habet οὐ τᾶδ' οὐ, οὐ τᾶδε. Scribendum erat: ψύττα, τᾶδ'
 οὐ σύ γ', οὐ τᾶδε νεμεῖ. Ac νεμεῖ iam Matthiae.

50. Libri οὐτ' οὖν, praeter Par. G. in quo est οὐτ' αὖ,
 quod Matthiae aliique receperunt. Id vero οὐδ' αὖ scribendum
 erat. Dein Florentinorum error est κλιτήν.

51. Libri: ὦή. ῥίψω πέτρον τάχα σου· ὕπάγω, ὕπάγω κε-
 ράστας, μηλοβότα στασίωρον. Κύκλωπος ἀγροβάτα. Nihil variatur,
 nisi quod Flor. 1. ῥίψον habet, a Stephano autem acceptum est
 ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ. Nemo non videt haec valde perturbata esse.
 Scribenda sunt hoc modo: ὦή, ὦή, ὁ κεράστας, ἢ ῥίψω πέτρον
 τάχα σου, ὦή, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ, τοῦ μηλοβότα στασιωρός Κύ-
 κλωπος ἀγροβάτα. Non dixisset Matthiae corruptam vocem esse
 στασίωρον, sed scripsisset mutato accentu στασιωρός, si cogitasset
 iuberi arietem manere ad antrum Cyclopi.

56. Edd. σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον. Flor. 2.
 omittit μοι τοὺς, quae in Flor. ab alia manu addita sunt. Scri-
 bendum erat σούς μαστούς. Homerus Od. IX. 440.

θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 οὐθᾶτα γὰρ σφαραγεῦντο.

57. Libri: δέξαι θηλαῖσι σποράς, ἄς λείπεις ἀρνῶν θαλά-
 μοις, sententia bona, sed violato metro. Neque enim in his nu-
 meris, ut Bothio visum, choriambos diambus substitui potest. Po-
 terat poeta γονὰς scribere, cuius vocis tamen nemo σποράς inter-
 pretationem esse credet. Quare scripsi δέξαι θηλαῖς σποράδων ἄς
 λείπεις ἀρνῶν θαλάμοις. Ex dispersis per ovile agnis suam cuique
 matri prolem lactandam dicit. Non recte Barnesius θαλάμαις scri-
 bendum putabat, nisi quis id de cavernis in antro dictum censeat.

65 εἰς ἀυλάν ποτ', ἀμφιθαλεῖς
 ποιηροὺς λείπουσα νομούς,
 Αἰτναίων εἰσεῖ σκοπέλων;
 οὐ τὰδε Βρόμιος, οὐ τὰδε χοροί,
 Βάκχαι τε θυρσοφόροι,
 οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί,
 οὐκ οἴνου χλωραὶ σταγόνες
 κρηναῖσι παρ' ὑδροχύτοις,
 οὐ Νῦσα τε καὶ μετὰ νυμφᾶν
 70 * * * * *
 ἐπωδός.
 Ἴακχον, Ἴακχον ᾠδὴν
 μέλπω πρὸς τὴν Ἀφροδίταν,

61. Ald. εἰς ἀυλάν ποτ' ἀμφιβάλλεις ποιηροὺς λειποῦσα νο-
 μούς, αἰτναίων εἴσω σκοπέλων. Flor. 1. ἀμφιβάλου. Brub. Herv.
 ἀμφιβάλλεις. Canterus ἀμφιβαλεῖς et λιποῦσα. Flor. 2. Vict.
 λιποῦσα, supra scripto ει, quod in Viet. ab alia manu est. Fru-
 stra illud ἀμφιβαλεῖς quidam coniecturis vexarunt, Frankius autem
 defendere studuit. Non est hic verbo quo sententia regatur opus, sed
 una littera mutata scribendum erat ἀμφιθαλεῖς, ab Seidlerero quoque
 repertum, servandumque λείπουσα. L. Dindorfius scripsit νομάς.

63. Libri εἴσω. Emendavit Seidlerus.

64. Vict. bis τᾶδε.

66. Libri: οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί, κρηναῖσι παρ' ὑδροχύ-
 τοις. οὐκ οἴνου χλωραὶ σταγόνες. οὐ Νῦσα μετὰ νυμφᾶν. Nec
 sententia in his, nec metra recte se habent. Nam nec fontes
 aquae cum strepitu tympanorum, sed cum scaturiente vino con-
 iungendi erant, nec σταγόνες recte positum sequente vocali. Utri-
 que vitio medendum erat transponendis versibus.

69. Edd. vett. οὐ Νῦσα μετὰ νυμφᾶν. Recentiores Νύσα
 scripserunt. At Νῦσα dicitur tragicis. Sophocles apud Strabo-
 nem XV. p. 687.

ὄθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
 βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
 Ἴακχος αὐτῷ μαῖαν ἠδίστην νέμει.

Excidit ultimus strophae versus: quo factum ut omitterentur in
 eo qui praecedit versu voculae iam inutiles. Nam hic videtur
 finis fuisse antistrophae:

οὐ Νῦσα τε καὶ μετὰ νυμφᾶν
 χορεύματ' ἐννήχια.

ἄν θηρέων πετόμαν
 Βάχχαις σὺν λευκόποσιν.
 ὦ φίλος, ὦ φίλε Βάχ- 75
 χειε, ποῖ οἰοπολεῖς
 ξανθὰν χαίταν σείων;
 ἐγὼ δ' ὁ σὸς πρόπολος
 θητεύω

Κύκλωπι τῷ μονοδέροτα 80
 δοῦλος ἀλαίνων σὺν τᾶδε τράγου
 χλαίνα μελέα
 σᾶς χωρὶς φιλίας.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

σιγήσατ', ἄ τέκν', ἄντρα δ' εἰς πετρηρεφῆ
 ποιμνας ἀθροῖσαι προσπόλοις κελεύσατε. 85

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖτ'· ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὄρω πρὸς ἀκταῖς ναὸς Ἑλλάδος σκάφος,
 κώπης τ' ἀνακτας σὺν στρατηλάτῃ τινὶ
 στείχοντας εἰς τόδ' ἄντρον, ἀμφὶ δ' αὐχέσιν.
 τεύχη φέρουσι κενά, βορᾶς κεχρημένοι, 90
 κρωσσούς θ' ὑδρηλούς. ὦ ταλαίπωροι ξένοι.
 τίνες πότ' εἰσίν; οὐκ ἴσασι δεσπότην

75. Libri Βακχεῖε. Matthiae scripsit Βάκχιε, quem alii sequuti sunt. Recte Frankius servata librorum scriptura duos eadem mensura versus faciendos censuit.

77. Edd. σείων. Flor. 1. σείεις. Sic etiam Flor. 2. Vict. sed ab alia manu supra scriptum habentes ων.

83. Nescio an hic versus paroemiacus fuerit, sic scriptus, μέλεος, χωρὶς φιλίας σᾶς.

90. Libri: τεύχη φέροντας κενά, βορᾶς κεχρημένοι. Canterus κεχρημένους. Elmsleius ad Heraclid. 801. τεύχη φέρουσι κενά, βορᾶς κεχρημένοι, quod elegantius est.

Πολύφημον οἶός ἐστιν, ἄξενον στέγην
 τήνδ' ἐμβεβῶτες καὶ Κυκλωπίαν γνάθον
 95 τὴν ἀνδροβρῶτα δυστυχῶς ἀφιγμένοι.
 ἀλλ' ἤσυχοι γίγνεσθ', ἴν' ἐκπυθώμεθα
 πόθεν πάρεσι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξένοι, φράσαιτ' ἂν νόμα ποτάμιον πόθεν
 δίψης ἄκος λάβοιμεν; εἴτε τις θέλει
 100 βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις κερημένοις;
 τί χρῆμα; Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν·
 Σατύρων πρὸς ἄντροις τόνδ' ὄμιλον εἰσορῶ.
 χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

χαῖρ', ὦ ξέν', ὅστις δ' εἶ φράσον, πάτραν τε σῆν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

105 Ἴθακος Ὀδυσσεύς, γῆς Κεφαλλήνων ἀναξ.

95. Libri τήνδ' ἀνδροβρῶτα, nisi quod Florentini et Vict. ἀνδροβῶτα. Recte vero Bothius τήν.

96. Blomfieldius ad Aeschyli Pers. 176. dubitabat an γίγνεσθε in γενέσθε mutandum esset.

99. Idem ad eiusdem fabulae v. 490. utrum δίψης an δίψους praestet ambigit.

100. Photius p. 315, 13. ὁδῆσαι. τὸ ἀνήσασθαι. Εὐριπίδης Ἀλόπη καὶ Κύκλωπι. Hesychius: ὁδῆσαι. πρίασθαι, ἀποδόσθαι, ἀνήσασθαι.

101. Temere Aldinae Herv. 1. et codicum Flor. ac Vict. scriptura ἔοιγμεν in Herv. 2. Brub. Cant. aliisque in εἰόκαμεν mutata.

102. In edd. vett. sic interpunctum: Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν, σατύρων πρὸς ἄντροις· τόνδ' ὄμιλον εἰσορῶ. A Cantero autem haec profecta est interpunctio: Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν. σατύρων πρὸς ἄντροις τόνδ' ὄμιλον εἰσορῶ. Expectet quis fortasse potius πρὸς ἄντροις τοῖσδ'. Ego quidem vereor ne σατύρων interpretis sit, Euripides autem scripserit: Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν, οἷον πρὸς ἄντροις τόνδ' ὄμιλον εἰσορῶ.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δορυμὸν Σισύφου γένος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐκεῖνος οὗτός εἰμι· λοιδοροῦν δὲ μή.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

πόθεν Σιζελίαν τήνδε ναυστολῶν πάροι;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐξ Ἰλίου τε καὶ πρὸ Τρωϊκῶν πόνων.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

πῶς; πορθμὸν οὐκ ἤδειςθα πατρώας χθονός; 110

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀνέμων θύελλαι δεῦρό μ' ἴρπασαν βία.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

παπαῖ· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ σὺ δεῦρο πρὸς βίαν ἀπεσιτάλης;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ληστὰς διώκων, οἱ Βρόμιον ἀνήρπασαν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τίς δ' ἴδε χώρα, καὶ τίνες ναίουσίνιν; 115

106. Eustathius p. 1455, 34. Εὐριπίδης γὰρ ἐπὶ συνετοῦ εἴρηκε τὸ δορυμὸν, ὡς λέγει Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς.

109. Legebatur ἐξ Ἰλίου γε, quod miror servatum ab novissimis editoribus.

110. Libri ἤδειςθα, non ἠδησθα. De his formis dixerunt Lobeckius ad Phryn. p. 237. Winckelmannus ad Platon. Euthyd. p. 30. Moeridis novissimus editor p. 126.

112. Legebatur παπαί ante L. Dindorfium.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

Αιτναῖος ὄχθος Σικελίας ὑπέριτατος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τείχη δὲ ποῦ ἔστι καὶ πόλεως πυργώματα;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐκ εἶσ' ἔρημοι προῶνες ἀνθρώπων, ξένε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τίνες δ' ἔχουσι γαῖαν; ἢ θηρῶν γένος;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

120 Κύκλωπες, ἄντρο' ἔχοντες, οὐ στέγας δόμων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τίνος κλύοντες; ἢ δεδήμευται κράτος;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

νομάδες· ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σπείρουσι δ', ἢ τῶ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

γάλακτι καὶ τυροῖσι καὶ μήλων βορᾶ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

125 Βρομίου δὲ πῶμ' ἔχουσιν, ἀμπέλου ῥοάς;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἤμιστα· τοιγὰρ ἄχορον οἰκοῦσι χθόνα.

122. Iure vituperavit Matthiae Porsonum, qui in praef. Hecubae p. 34. οὐδ' ἐν' οὐδ' εἰς οὐδ' ἐνὸς scribi voluerit. Satyrici numeri propiores sunt comicis, et ad sententiam inepta est ista scriptura.

125. Libri ῥοαῖς. Reiskius et Tyrwhittus ῥοάς, quos sequuti sunt alii.

126. Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. ἄχορον, sed in Parisi-

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

φιλόξενοι δὲ χῶσιοι περὶ ξένους;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

γλυκύτατά φασι τὰ κρέα τοὺς ξένους φορεῖν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί φῆς; βορᾶ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐδεὶς μολῶν δεῦρ', ὅστις οὐ κατεσφάγη. 130

* * *

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

αὐτὸς δὲ Κύκλωψ ποῦ ἔστιν; ἢ δόμων ἔσω;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

φροῦδος πρὸς Αἴτνη, θῆρας ἰχνεύων κυσίν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις, ὡς ἀπαίρωμεν χθονός;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐκ οἶδ', Ὀδυσσεῦ· πᾶν δέ σοι δρώημεν ἄν.

nis et Vict. supra scriptum, quod in impressis est, ἄχαριν. Matthiae placere sibi dixit ἄχορον, ut Sileni personae accommodatum. Idque Seidlerus quoque praeferendum censuit. Ac sane si ἄχορος est regio, sponte sequitur ut sit ἄχαρις.

131. Ante hunc versum lacunae signa posui. Nam quum credi non possit, tam negligentem fuisse Euripidem, ut Ulixem de illo Cyclope, de quo nondum quidquam cognoverat, quaerentem faceret, aliquot versus interisse necesse est, quibus ad Polyphemum deductum fuerit diverbium.

133. Canterus scribi volebat οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, videturque id probasse Elmsleius, quantum ex eius adnotatione ad Medae v. 587. colligi potest. Non persuasisse eum mihi ad eundem locum significavi, in eademque sententia fuit Matthiae ad illum versum, qui ei est 597.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

135 ὄδησον ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανίζομεν.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐκ ἔστιν, ὡσπερ εἶπον, ἄλλο πλὴν κρέας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἴδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ βοῶς γάλα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐκφέρετε· φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρόπει.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

140 σὺ δ' ἀντιδώσεις, εἰπέ μοι, χρυσὸν πόσον;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐ χρυσόν, ἀλλὰ πῶμα Διονύσου φέρω.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ᾧ φίλτατ' εἰπών, οὗ σπανίζομεν πάλαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ μὴν Μάρων μοι πῶμ' ἔδωκε, παῖς Θεοῦ.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὄν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγὼ ποτ' ἀγκάλαις;

138. Affert hunc versum Athenaeus XIV. p. 658. C. ex eoque Eustathius p. 1485, 30. apud quos Διὸς γάλα legitur. Appellari ὀπίαν dicit Athenaeus τυρὸν τὸν δοιμύν, τὸν πηγνύμενον τῷ τῆς συκῆς ὀπῶ.

139. Vulgo ἐμπολήμασι. Litteram addidit Matthiae.

144. Edd. ὄν ἐξέθρεψα παῖδ' ἐγὼ ποτ' ἀγκάλαις; Vir doctus apud Musgravium coniciebat ταῖσδ' ἐγὼ ποτ' ἀγκάλαις, idque inventum est in Flor. 1. 2. In Par. G. est ταῖδ'. Praeferam ego quidem impressorum scripturam.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὁ Βαχίου παῖς, ὡς σαφέστερον μάθης. 145

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἐν σέλμασιν νεῶς ἔστιν, ἧ φέρεις σὺ νιν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὄδ' ἀσκὸς ὃς κεύθει νιν, ὡς ὄραῶς, γέρον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὔτος μὲν οὐδ' ἂν τὴν γνάθον πλήσειέ μου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ δις τόσον πῶμ' ὅσον ἂν ἐξ ἀσκοῦ ῥυῆ.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

καλήν γε κρήνην εἶπας, ἠδεῖάν τ' ἐμοί. 150

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

δίκαιον· ἧ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνήν καλεῖ.

147. In Aldina quum sic interpunctum esset, ὄδ' ἀσκὸς· ὃς κεύθει νιν ὡς ὄραῶς γέρον, virgula post ἀσκὸς posita est in proximis edd. Ne quis perperam dictum putet ὡς ὄραῶς, quia quid sit in utre videre Silenus non potest, tenendum est, ὡς ὄραῶς non ad ὃς κεύθει νιν, sed ad ὄδ' ἀσκὸς referendum esse: *hic, ut vides, utrem habeo, qui vinum continet.* Mallem tamen scriptum esse ὄδ' ἀσκὸς, ὃς κεύθει νιν, ὄνπερ εἰσοραῶς.

149. Ald. ναί· δις τόσον πῶμ'. Post eam omissa ista distinctio. Recte vero Boissonadus coniecit καὶ scribendum esse. Nam etiam maiorem copiam vini se habere dicit Ulixes: id quod confirmatur iis, quae respondet Silenus.

150. Edd. vett. καλήν γε κρήνην εἶπας ἠδεῖάν γ' ἐμοί. Parum accurate Matthiae scripsit, ex Par. E. G. Musgravium recepisse ἠδεῖαν δ' ἐμοί. Iam Canterus id reposuerat, servatumque est deinceps ab editoribus. Sed Boissonadus edidit καλήν τε κρήνην εἶπας ἠδεῖάν τ' ἐμοί.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ μὴν ἐφέλω καὶ ποτῆρ' ἄσκοῦ μέτα.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

φέρ' ἐγκάναξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

155 ἰδοῦ.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

παπαιάξ, γεῦσιν ὡς καλήν ἔχει.

154. Libri φέρ' ἐκπάταξον, quod explicare studebat Casaubonus de sat. poes. I. 6. p. 166. Musgravius ἐκκάναξον conieciat, quod recepit Matthiae, sed in adnotatione, quoniam ἐκκανάξαι sit *ebibere*, ἐγκανάξαι autem *infundere*, praefendum iudicavit Piersoni coniecturam in Veris. p. 143. ἐγκάναξον. De utroque verbo dixerunt Kusterus ad Aristoph. Eq. 105. et Hemsterhusius ad Pollucem X. 85. Iubet autem sibi infundi largiter, ut meminisse possit, neque obliviscatur se bibisse.

155. Libri ὡς καλήν ὄσμῆν ἔχει. Reiskius, quia Ulixes respondet εἶδες γὰρ αὐτήν; scribendum putabat ὡς καλήν μορφήν ἔχει. At ita si Ulixes inepte dicto liberatur, bis inepte loquentem habemus Silenum, qui et formam vino tribuat, et eam formam se olfacere dicat. Itaque alii, ut Bothius, et, qui fuse de hoc loco disputavit, Frankius frigide inepteque iocari Ulixem existimarunt. Profecto ineptissime iocantem fecisset Euripides, si ei propterea quaestionem istam tribuisset, quod Silenus ὄσμῆν vocasset καλήν. Apposite Frankius Theocriteum illud I. 149. comparavit, θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει, monuitque non esse id imitatione Euripidis dictum. Non Euripides peccavit, sed librarius, qui interpretationem pro genuino vocabulo posuit. Neque enim dubitandum videtur quin Euripides scripserit: γεῦσιν ὡς καλήν ἔχει. Id scriptum fuisse ab Euripide, eiusque vocabuli interpretationem esse ὄσμῆν, apparet ex his Antiatticistae verbis in Bekkeri Anecd. p. 87, 31. γεύεσθαι. οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ὡς ἐν τῷ βίῳ γεύεσθαι μύρων. Εὐριπίδης Κύκλωπι. Aliquoties γεύειν et γεύεσθαι in Cyclope dixit Euripides, sed nusquam de olfaciendo: ut hic tantum versus, quo id fecerit, sit relictus. Apertum est autem, si Silenus nondum gustato vino γεῦσιν eius καλήν vocat, Ulixem, qui sciat nondum eum gustasse, non habere quod quaerat nisi aut *qui scis? quum nondum gustaveris*, aut, quoniam Silenus nihil nisi vidit vinum, *quum infunderetur, num vidisti saporem?*

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

εἶδες γὰρ αὐτήν;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γεῦσαί νυν, ὡς ἂν μὴ λόγῳ 'παινῆς μόνον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

βαβαῖ· χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος.

ᾶ ᾶ ᾶ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς;

160

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὥστ' εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πρὸς τῷδε μέντοι καὶ νόμισμα δώσομεν.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

χάλα τὸν ἄσκὸν μόνον· ἕα τὸ χρυσίον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐκφέρετέ νυν τυρέματα ἢ μήλων τόκον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

δράσω τάδ', ὀλίγον φροντίσας τῶν δεσποτῶν.

165

ὡς ἐκπιεῖν ἂν κύλικα βουλοίμην μίαν,

157. Edd. vett. γεῦσαι νῦν.

160. Canterus, Stephanus, Flor. 1. 2. Vict. διεκάναξε. Sed Ald. et edd. vett. διεκάνεξε, quod congruit cum aequè vitiosa scriptura apud Hesychium: διεκάνεξε (ita codex). διέσεισε, διεσάλευσε.

165. Libri: δράσω τάδ', ὀλίγον φροντίσας γε δεσποτῶν. Plane aliena ab hoc loco est γέ particula. Scribendum erat τῶν δεσποτῶν.

166. Flor. 1. 2. ὡς ἐκπιεῖν γ' ἂν κύλικα μαινοίμην μίαν.

πάντων Κυκλώπων ἀντιδούς βοσκήματα,
 ῥίψαί τ' ἐς ἄλμην λευκάδος πέτρας ἄπο,
 ἅπαξ μεθυσθεὶς καταβαλὼν τε τὰς ὀφρῦς.

170 ὥς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε μαίνεται·
 ἴν' ἔστι τουτί τ' ὀρθὸν ἐξανιστάναι,
 μαστοῦ τε δραγμός, καὶ παρεσκεπασμένου
 ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστὺς θ' ἅμα,
 κακῶν τε λῆστις. εἴτ' ἐγὼ οὐ κννήσομαι
 175 τοιόνδε πῶμα, τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν
 κλαίειν κελεύων καὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον;

ΧΟΡΟΣ.

ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσωμέν. τί σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ μὴν φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον.

168. Vulgo ῥίψαι.

171. Hesychius, emendatus a Brunckio ad Soph. Trach. 1243. τοῦρθόν. τὸ ἄρθρον. Seidlerus τουτί τ' ὀρθόν.

172. Libri: καὶ παρεσκευασμένου ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος. Vix alibi inveniatur λειμῶν eo significatu, quo non rarum est κῆπος. Sed παρεσκευασμένου quocumque modo quis interpretetur, nimis obscenum et foedum est. Id mutavi in παρεσκεπασμένου. Male tectum hortum dicit.

173. Ὀρχηστὺς θ' ἅμα a Cantero restitutum. Flor. I. 2. Vict. Par. E. G. ὀρχηστύος θ' ἅμα. Herv. Brub. ὀρχηστούς θ' ἅμα.

174. Edd. vett. λῆστις. Scaliger λῆσις. Edd. et Mss. εἴτ' ἐγὼ κννήσομαι. Tyrwhittus οὐ inserendum vidit, ut interrogantis oratio sit. Atque in margine Par. G. adnotatum: οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ, ἐγὼ κννήσομαι.

177. Hic versus in edd. vett. Sileno continuatus, eidemque etiam versus 179. 181 — 194. tributi erant. Recte vero animadvertit Tyrwhittus versus 177. 179. et 181 — 189. chori esse: abisse enim Silenum, ut afferret ea, quae paullo post reversus v. 190. seqq. tradit Ulixi. Legitur autem in impressis διαλαλήσωμεν. Sed Vict. διαλαλήσωμαι. Florentini autem διαλαλήσωμεν, quod recipiendum erat. De hac coniunctivi cum imperativo consociatione copiose disseruit Elmsleius ad Medaeae v. 1242.

178. Flor. I. πρὸς φίλους.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χειρίαν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πάντα γ' οἶκον Πριαμίδων ἐπέρσαμεν. 180

ΧΟΡΟΣ.

οὕκουν, ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἴλετε,
 ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει,
 ἐπεὶ γε πολλοῖς ἴδεται γαμουμένη;
 τὴν προδότιν, ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποιζίλους
 περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα καὶ τὸν χρύσειον 185
 κλοιὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα
 ἐξεπτοήθη, Μενέλεων ἀνθρώπιον
 λῶστον λιποῦσα. μηδαμοῦ γένος ποτὲ
 φῦναι γυναικῶν ὄφελ', εἰ μὴ ἄμοι μόνω.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἰδοὺ τάδ' ὑμῖν ποιμνίων βοσκήματα, 190
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, μηγάδων ἄρνῶν τροφαί,
 πηκτοῦ γάλακτός τ' οὐ σπάνια τυρεύματα.
 φέρεσθε, χωρεῖθ' ὡς τάχιστ' ἄντρων ἄπο,
 βότρυος ἔμοι πῶμ' ἀντιδόντες εὐίου.

ΧΟΡΟΣ.

οἴμοι· Κύκλωψ ὄδ' ἔρχεται· τί δράσομεν; 195

181. Scribebatur οὐκοῦν.

183. Vict. ἤδετε.

190. Libri ποιμένων βοσκήματα. Scaligeri emendationem ποιμνίων probarunt Musgravius aliique. Nam etsi per se non inepta est librorum scriptura, tamen neque omnino cur hic pastores commemorentur apparet, neque, quum ipsi Satyri pascant oves Cyclopi, intelligeretur cur non potius ἡμέτερα βοσκήματα diceret.

195. Tribuebatur hic versus Ulixi, cui non solum propterea non convenit, quod ille non ante visis Cyclopibus non poterat

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀπολώλαμεν γάρ, ὦ γέρον· ποῖ χρὴ φυγεῖν;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἔσω πέτρας τῆσδ', οὔπερ ἂν λάθοιτέ γε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δεινὸν τόδ' εἶπας, ἀρκύων μολεῖν ἔσω.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐ δεινόν· εἰσὶ καταφυγαὶ πολλαὶ πέτρας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

200 οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τὰν μεγάλα γ' ἢ Τροία στένοι,
εἰ φευξόμεσθ' ἔν' ἄνδρα· μυρίον δ' ὄχλον
Φρυγῶν ὑπέστην πολλάκις σὺν ἀσπίδι.
ἀλλ' εἰ θανεῖν δεῖ, καταθανούμεθ' εὐγενῶς,
ἢ ζῶντες αἶνον τὸν πάρος γ' εὖ σώσομεν.

ΚΥΚΛΩΨ.

205 ἄνεχε, πάρεχε, τί τάδε; τίς ἢ ῥαθυμία;
τί βακχιάζει; οὐχὶ Διόνυσος τάδε,

scire Polyphemum esse, sed etiam quod qui sequitur versus aperte respondentis est Ulixis. Itaque L. Dindorfius Sileni sermonem isto versu augendum putabat. Mihi probabilius visum, chorum, qui nihil agens adstat, haec dicere. Silenus enim totus in vino emendo occupatus est, ut non videat quid circa se agatur.

200. Edd. vett. et Mss. ἐπεὶ τ' ἂν μεγάλα γ' ἢ Τροία στένει. A Cantero repositum στένοι.

205. Cyclopi sermoni adiiciendum hunc versum esse, qui in libris Sileno tributus est, vidit Tyrwhittus. Haec formula, ἄνεχε, πάρεχε, propria est in nuptiis celebrandis. Iubentur ea faces tolli et admoveri, ut omnia collustrentur. Sic usurpata est in Troadibus v. 308. Hinc adhibita ad minandum, ut quis veluti lumen attolli iubeat, ut clare videat quid agatur, castigaturus aliquem. Sic in Vespis Aristophanis 1326. et hoc in Cyclopi loco.

206. Edd. vett. οὐ Διόνυσος. Par. E. G. Vict. οὐ Διόνυσος. Male Porsonus in Adv. οὐχ ὁ Διόνυσος. Musgravius et Brunck. ad Soph. Oed. R. 993. οὐχὶ Διόνυσος.

οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα.
 πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα;
 ἢ πρὸς τε μαστοῖς εἰσι χυπὸ μητέρων
 πλευρὰς τρέχουσι, σχοινίοις τ' ἐν τεύχεσιν 210
 πλήρωμα τυρῶν ἐστὶν ἐξημελγμένον;
 τί φατε; τί λέγετε; τάχα τις ὑμῶν τῷ ξύλῳ
 δάκρυα μεθήσει· βλέπει' ἄνω καὶ μὴ κάτω.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοῦ, πρὸς αὐτὸν τὸν Δί' ἀνακεζύφαμεν,
 καὶ τᾶστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι. 215

ΚΥΚΛΩΨ.

ἄριστόν ἐστιν εὖ παρεσκευασμένον;

ΧΟΡΟΣ.

πάρεστιν. ὁ φάρυγξ εὐτρεπῆς ἔστω μόνον.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἢ καὶ γάλακτός εἰσι κροατῆρες πλέω;

209. Ald. ἢ πρὸς γε μαστοῖς εἰσιν; ἢ χ' ὑπὸ μητέρων.
 Quae sequutae sunt edd. εἰσιν. Mirum est, quod etiam Porsonus ad Orest. 73. γε servavit. Correxerit L. Dindorfius. "H delevit Musgravius. In principio versus scribendum erat ἢ.

210. Elmsleius malebat πλευροῖς ad Heracl. 824. Satis munita est feminina huius vocabuli forma. Deinde edd. vett. σχοινίοις. Scaliger σχοινίοις, quod confirmarunt Florentini et Viet. in quo omissum τ'. Τεύχεσιν iidem libri pro vulgato τεύχεσι.

215. Edd. vett. τ' ἄστρα. Viet. τᾶστρα. Choeroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1433. τὸ Ὠρίων ἀναλογώτερόν ἐστι συστέλλον τὸ ι, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ.

τά τ' ἄστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι.

Eodem modo scriptus affertur hic versus a Dracone Stratonicensi p. 17, 24. et 106, 7. Utroque loco plene scriptum τά τε ἄστρα. Respicitur hic versus etiam in excerptis ex Choerobosco in Cramerii Anecd. vol. II. p. 280, 16.

217. Edd. vett. εὐπρεπῆς. Par. G. Flor. 1. 2. εὐτρεπῆς, ut Stephanus et Canterus emendaverant.

ΧΟΡΟΣ.

ὥστ' ἐκπιεῖν γέ σ', ἦν θέλης, ὅλον πίθον.

ΚΥΚΛΩΨ.

220 μῆλειον ἢ βόειον ἢ μεμιγμένον;

ΧΟΡΟΣ.

ὄν ἂν θέλης σύ· μὴ ᾿μὲ καταπίης μόνον.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἦκιστ'· ἐπεὶ μ' ἂν ἐν μέσῃ τῆ γαστέρι
πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων.

ἔα· τίν' ὄχλον τόνδ' ὄρω πρὸς αὐλίοις;

225 λησταί τινες κατέσχον ἢ κλωπες χθόνα.

ὄρω γέ τοι τούσδ' ἄρνας ἐξ ἄντρων ἐμῶν

στρεπταῖς λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένους,

τεύχη τε τυρῶν συμμιγῆ, γέροντά τε

πληγαῖς πρόσωπον φαλακρὸν ἐξωδηκότα.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

230 ὦμοι, πυρέσσω συγκεκομμένος τάλας.

ΚΥΚΛΩΨ.

ὑπὸ τοῦ; τίς εἰς σὸν κρατ' ἐπύκτευσεν, γέρον;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὑπὸ τῶνδε, Κύκλωψ, ὅτι τὰ σ' οὐκ εἶων φέρειν.

ΚΥΚΛΩΨ.

οὐκ ἦσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;

221. Casaubonus de sat. poes. I. 6. p. 169. et Reiskius ὃ γ' ἂν. Melius Florens Christianus, si opus esset mutatione, ὡς ἂν.

222. Libri ἐπεὶ γ' ἂν. Reisigius in comment. crit. in Sophoclis Oed. Col. 45. ἐπεὶ τᾶν. Seidlerus ἐπεὶ μ' ἂν.

233. Genuina scriptura ἦσαν, quae in edd. vett. codd. Florentinis et Vict. est, in Par. scripta est ἦσαν, in Canteri edi-

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἔλεγον ἐγὼ τὰδ'· οἱ δ' ἐφόρουν τὰ χρήματα,
καὶ τὸν γε τυρὸν οὐκ ἔωντος ἤσθιον, 235
τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο· δήσαντες δέ σε
κλωῶ τριπήχει κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέσον
τὰ σπλάγχν' ἔφρασκον ἐξαμήσεσθαι βία,
μάστιγι τ' εὖ τὸ νῶτον ἀποθλίψειν σέθεν,
καίπειτα συνδήσαντες εἰς θάδῶλια 240
τῆς νηὸς ἐμβαλόντες ἀποδώσειν τινὶ
πέτρους μοχλεύειν, ἢ εἰς μυλῶνα καταβαλεῖν.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἄληθες; οὐκ οὐκ κοπίδας ὡς τάχιστ' ἰὼν

tione vitata in ἴσαν, in Barnesiana in ἴσαν. V. Pierson. ad Moer. p. 174.

236. Recte repudiavit Matthiae probatam Gaisfordio ad Hephaest. p. 242. coniecturam Musgravii ἐξεφοροῦντο.

237. Edd. vett. κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον. A Cantero illatum κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον. Vix credibile est, non modo non vidisse tot criticos ὀμφαλὸν scripsisse Euripidem, sed ne mentionem quidem fecisse Scaligeri, quem virum id non latuit, errantem tamen eo, quod κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέσον scribi iubebat. Quin Matthiae etiam argutando operam perdidit, quum mirabile discrimen excogitavit inter κατὰ μέσον τὸν ὀφθαλμὸν et κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον.

238. Libri ἐξαμήσεσθαι, quod auctore Duporto mutatum in ἐξαμήσεσθαι. Aristophanes Lysistr. 367.

βρύνκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τάντερον' ἐξαμήσω.

239. Libri ἀποθλίψειν, quod verbum Casaubonus ineptum indicans, scribi volebat ἀποδρῦσειν, Ruhnkenio autem auctore in Epist. crit. II. p. 208. recentiores editores in ἀπολέψειν mutarunt. Tam variis modis talia dici solent, ut ego quidem non mutandam censuerim scripturam librorum.

240. Edd. vett. τὰ δῶλια. Vict. Barn. τὰ δῶλια. Seidleri monitu ad Iphig. T. 335. θάδῶλια scriptum.

242. Libri ἢ πυλῶνα καταβαλεῖν. Ruhnkenius Epist. crit. II. p. 208. ἢ εἰς μυλῶνα καταβαλεῖν, quod ἢ εἰς scripsit L. Dindorfius.

243. Quod in libris est οὐκοῦν Matthiae in οὐκ οὐκ mutavit. Sed quod idem putabat, κοπίδας μαχαίρας figuram esse, quae ἐκ

Θήξεις μαχαίρας, καὶ μέγαν φάκελον ξύλων
 245 ἐπιθεὶς ἀνάψεις; ὡς σφαγέντες αὐτίκα
 πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν ἀπ' ἀνθρακος
 θερμὴν ἔδοντος δαῖτ' ἄτερ κρεανόμων,
 τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθὰ καὶ τετηκότα·
 ὡς ἔκπλεῶς γε δαιτὸς εἰμ' ὄρεσκούου·
 250 ἄλλισ λεόντων ἐστὶ μοι θοινωμένω
 ἐλάφων τε, χρόνιος δ' εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ᾧ δέσποτα,

παράλληλον vocatur, falsissimum est. Κοπίδας pro adiectivo ad μαχαίρας additum, ipsa vocabuli forma adiectivi naturam adsignificante.

244. Edd. vett. φάκελλον. Emendate Par. E. Florentini, Vict.

245. Ne quis ἐπιθεὶς in ὑποθεὶς mutandum putet, conferat v. 389. Florentini et Vict. ᾧ σφαγέντες.

246. Edd. vett. πλήσουσι. A Cantero repositum πλήσουσι, quod est in Florentinis et Vict. Matthiae malebat πλήσωσι, quod in margine a Barnesio adnotatum. At id languidum est. Deinde edd. vett. ἐπ' ἀνθρακος. Flor. 1. 2. ἀπ' ἀνθρακος, ut coniec-
 cerunt Heathius, Reiskius, Ruhnkenius.

247. Libri θερμὴν ἔδοντος δαῖτα τῷ κρεανόμῳ. Ruhnkenius in litteris ad Musgravium datis: ἀπ' ἀνθρακος θερμὴν ἔδοντος δαῖτα τοῦ κρεανόμου. Haec coniectura haud multum veri similitudinis habet. Melius Heathius διδόντες, fortasse ut κρεανόμος carnivorum significaret, ut apud Lycophronem v. 202.

ἀμφὶ βωμὸν τοῦ προμάντεως Κρόνου
 σὺν μητρὶ τέκνων νηπίων κρεανόμου,

quod scholiastae interpretantur κρεωβόρου, κρεουροῦ, στρουθῶν μικρῶν μεριστοῦ. Boissonadus coniciebat ἐλόντος. Nullo modo fieri potuit, quod Matthiae, si sana esset lectio, suspicabatur, ut duas constructiones confuderit Euripides, νηδὺν τὴν ἐμὴν ἔδοντος τοῦ κρεανόμου et νηδὺν ἐμοὶ ἔδοντι τῷ κρεανόμῳ. Immo, si ἔδοντος recte se habet, τῷ κρεανόμῳ coniungendum est cum θερμῇ. At id ineptum est. Scribendum, ἀπ' ἀνθρακος θερμὴν ἔδοντος δαῖτ' ἄτερ κρεανόμων. Sine coquis et diribitoribus, hoc est sine ambagibus se homines assatos devoraturum dicit. Vide Pollucem VII. 25.

249. Edd. vett. et codd. omnes δαιτὸς ἰμεροσκούου, sed in Par. E. G. primae secundi vocabuli litterae superscriptum η. Cor-
 rexerit Stephanus.

ἡδίων' ἐστίν. οὐ γὰρ αὖ νεωστί γε
ἄλλοι πρὸς ἄντρα τὰ σά γ' ἀφίζοντο ξένοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Κύκλωψ, ἄκουσον ἐν μέρει καὶ τῶν ξένων. 255

ἡμεῖς βορᾶς χρῆζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν
σῶν ἄσσον ἄντρων ἤλθομεν νεὼς ἄπο.

τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου

ἀπηπόλα τε καδίδου, πιεῖν λαβῶν,

ἐκῶν ἐκοῦσι, κοῦδὲν ἦν τούτων βία. 260

ἀλλ' οὗτος ὑγιὲς οὐδὲν ὦν φησὶν λέγει·

ἐπεὶ οὐκ ἐλήφθη σοῦ λάθρα πωλῶν τὰ σά;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἐγώ; κακῶς γὰρ ἐξόλοι'.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

εἰ ψεύδομαι.

253. Libri ἡδίων ἐστίν. Emendavit Canterus. Deinde οὐ γὰρ οὖν ab Reiskio acceptum admiserunt Matthiae aliique. Recte vero libri οὐ γὰρ αὖ. Refertur enim haec particula eo, quod olim quidem, sed non rursus ex illo tempore aliqui hospites advenierint.

254. Matthiae et alii ex Barnesii coniectura πρὸς ἄντρα ταῦτ' ediderunt. Libri πρὸς ἄντρα τὰ σ'. Recte L. Dindorfius coniecit τὰ σά γ' esse scribendum.

256. Nec Piersoni coniectura ad Moer. p. 155. ἐμπολῆς opus est, nec Matthiae duas constructiones commixtas excogitare debebat, sed satis erat βορᾶς ἐμπολὴν emptionem cibi interpretari.

260. Libri τούτω. Emendavit Barnesius.

262. Libri ἐπεὶ κατελήφθη σου λάθρα πωλῶν τὰ σά. Heathii emendationem ἐπεὶ γ' ἐλήφθη probavit Valckenarius ad Hippol. 955. ubi eodem modo scriptum ἐπεὶ γ' ἐλήφθης. Sed nec qui hoc reponi voluerunt, nec qui servarunt vulgatam, certam rationem sequuti videntur. Nihil offensionis in anapaesto esset, si haec alius quam Ulixes diceret, quem oportebat tragicis numeris loqui. Non est tamen veri simile, ut ἐπεὶ γ' ἐλήφθη in ἐπεὶ κατελήφθη mutatum fuerit, nisi probabilior aliqua caussa librariorum adduxisset. Ea fuit, opinor, quod scriptum esset per interrogationem ἐπεὶ οὐκ ἐλήφθη σοῦ λάθρα πωλῶν τὰ σά;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ τὸν τεζόντα σ', ὦ Κύκλωψ,
 265 μὰ τὸν μέγαν Τρίτωνα καὶ τὸν Νηρέα,
 μὰ τὴν Καλυψὸ τὰς τε Νηρέως κόρας,
 τὰ θ' ἱερὰ κύματ' ἰχθύων τε πᾶν γένος,
 ἀπώμοσ', ὦ κάλλιστον, ὦ Κυκλώπιον,
 ὦ δεσποτίσζε, μὴ τὰ σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ
 270 ξένοισι χρήματ', ἢ κακῶς οὔτοι κακοὶ
 οἱ παῖδες ἀπόλοιθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτὸς ἔχ'. ἔγωγε τοῖς ξένοις τὰ χρήματα
 περνάντα σ' εἶδον· εἰ δ' ἐγὼ ψευδῆ λέγω,
 ἀπόλοιθ' ὁ πατήρ μου, τοὺς ξένους δὲ μὴ ἀδίκει.

ΚΥΚΛΩΨ.

275 ψεύδεσθ'· ἔγωγε τῶδε τοῦ Ῥαδαμάνθου
 πλεόν πέποιθα καὶ δικαιότερον λέγω.
 θέλω δ' ἐρέσθαι· πόθεν ἐπλεύσατ', ὦ ξένοι;
 ποδαποί, τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις;

267. Libri μὰ θ' ἱερὰ. G. Dindorfius ex sua quadam opinione, μὰ θ' ἱερὰ. At nec qui μὰ τε dixerit novi, neque ἱερὰ κύματα sine articulo dicta credam, neque Ionicum ἱερὰ recte munitum video, neque si, ut θαῖμάτια dicitur, θαῖρὰ quis scribi voluerit, cuiquam hoc auditum puto. Quare τὰ θ' ἱερὰ scripsi.

272. Ald. corrupte ἔγωγε τοῖς. Herv. 1. ἔγω τοῖς. Herv. 2. Brub. ἔγω οὐ τοῖς, his accentibus. Ab H. Stephano ἔγωγε acceptum in Canteri editione, quod habet etiam Vict.

273. Edd. vett. περνάντα. Cum H. Stephano Canterus περνάντα, quod est in Flor. 2. et Vict.

274. Libri μὴ ἀδίκει.

275. Edd. vett. ἔγωγε τοῦδε τοῦ Ῥαδαμάνθου πολλὰ πέπονθα. Stephanus in vet. cod. τόνδε et πολλῶν esse ait, quae ipsius est coniectura, codices praetextentis. Πολλὰ etiam Par. G. Canterus τῶδε, quod deinde receptum. Idem edidit πολλῶν πέποιθα. Ac πέποιθα Florentini et Vict. Quod Matthiae posuit, ἔγωγε τῶδε τοῦ Ῥαδαμάνθου πλείω πέποιθα, petitum, ut videtur, ex adnotatione Stephani, receperunt alii. Consultius duxi πλεόν scribere.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἰθακήσιοι μὲν τὸ γένος, Ἰλίου δ' ἄπο,
 πέρσαντες ἄστν, πνεύμασιν θαλασσίοις 280
 σὴν γαῖαν ἐξωσθέντες ἤκομεν, Κύκλωψ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἦ τῆς κακίστης οὐ μετήλθεθ' ἀρπαγὰς
 Ἑλένης Σκαμάνδρου γείτον' Ἰλίου πόλιν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔτοι, πόνον τὸν δεινὸν ἐξηντληζότες.

ΚΥΚΛΩΨ.

αἰσχρὸν στράτευμά γ', οἵτινες μιᾶς χάριν 285
 γυναικὸς ἐξεπλεύσατ' εἰς γαῖαν Φρυγῶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

θεοῦ τὸ πρᾶγμα· μηδέν' αἰτιῶ βροτῶν.
 ἡμεῖς δέ σ', ὧ θεοῦ ποντίου γενναῖε παῖ,
 ἱκετεύομέν τε καὶ λέγομεν ἐλευθέρως,
 μὴ τλῆς πρὸς ἄντρα τὰ σά γ' ἀφιγμένους φίλους 290
 κτανεῖν, βορᾶν τε δυσσεβῆ θέσθαι γνάθοις·
 οὐ τὸν σόν, ὦναξ, πατέρ' ἔχειν ναῶν ἕδρας
 ἐρῶσάμεσθα γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς.

280. Edd. vett. πνεύμασι.

285. Flor. 1. εἵτινες.

290. Libri πρὸς ἄντρα σοὺς ἀφιγμένους φίλους. Id patienter tulerunt editores. At ἄντρα opus habebat certiore descriptione, nec, si ut amici et non ut inimici ad Cyclopem hi Graeci venerunt, venerunt ut amici Cyclopis. Quare scripsi πρὸς ἄντρα τὰ σά γ' ἀφιγμένους φίλους.

292. Edd. vett. codd. Flor. Vict. νεῶν. Canterum sequenti recte quidam ναῶν ediderunt. Navium stationes, portus, dici volebat Musgravius.

293. Stephani coniecturam, cui ille codicum fidem praetenderat, Canterus aliique receperant ἰδρυσάμεσθα. In libris vett. est εἰρυσάμεσθα. Matthiae dedit ἐρῶσάμεσθα.

ἱερός τ' ἄθραυστος Ταινάρου μένει λιμὴν,
 295 Μαλέας τ' ἄκροι κευθμῶνες, ἢ τε Σουνίου
 298 δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα,
 Γεραίστιοί τε καταφυγαί, τὰ θ' Ἑλλάδος
 δύσφορά γ' ὄνειδη Φρουξὶν οὐκ ἐδώκαμεν·
 ὦν καὶ σὺ κοινοῖ· γῆς γὰρ Ἑλλάδος μυχοῦς
 300 οἰκεῖς ὑπ' Αἴτνης τῇ πυριστάκτῳ πέτρῳ.
 νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ λόγους ἀποστρέφει,
 ἰκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους,
 ξενιά τε δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι,
 οὐκ ἄμφι βουπόροισι πηχθέντας μέλη
 305 ὄβελοῖσι νηδὺν καὶ γνάθον πλησαι σέθεν.
 308 ἄλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχρήρωσ' Ἑλλάδα,

294. Edd. vett. Par. G. Flor. 1. 2. ἱερεύς. Stephanus et Par. E. ἱερός, quod reposuit Canterus.

295. Libri Σουνίου. Ex Musgravii coniectura Σουνίῳ edit Matthiae, quem sequuti sunt alii. Sed illum recte poenituit, etsi quae de genitivo locum designante dicit, vix quisquam intelligat.

298. Par. G. Flor. 1. 2. δύσφρονά γ' ὄνειδη. Nisi excidit versus, recte haec sic interpretari videntur: *non condonavimus gravia Graeciae opprobria Troianis: raptum Helenae.*

299. Libri κοινοῦ. Seidlerus κοινοῖ.

300. Libri ὑπ' Αἴτνη τῇ πυριστάκτῳ πέτρῳ. Inutile additamentum est τῇ πυριστάκτῳ πέτρῳ, ubi nihil ad rem ignes Aetnaei. Aliter, si ad ipsam Aetnae notionem pertinet. Quare ὑπ' Αἴτνης τῇ πυριστάκτῳ πέτρῳ scripsi.

301. Libri: νόμοις δὲ θνητοῖς εἰς λόγους ἀποστρέφει. Decipit hic quoque codicum suorum praetextu Canterum Stephanus, quem sequuti sunt plerique, ut ἀποστρέφου scriberet, quam ut Duporti coniecturam memoravit Barnesius. Id admisit etiam Boissonadus, scribens praeterea εὐλόγως cum Goesio. Mira haec sunt, quum propius verum accesserit Musgravius, coniiciens νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ λόγους ἐπιστρέφει, quod recepit Bothius. Sed poterat facilius: νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ λόγους ἀποστρέφει. Hoc dicit Ulixes: *si nihil apud te valent, quae de nostris meritis dixi, respice communem hominum de naufragis legem.*

304. Edd. vett. atque etiam Canteri ἀμφιβουπόροισι. Divisim Florens Christianus et codd. Flor. Vict.

πολλῶν νεκρῶν πιούσα δορυπειτῆ φόνον,
 ἀλόχους τ' ἀνάνδρους γραῦς τ' ἄπαιδας ὤλεσεν
 πολιοῦς τε πατέρας. εἰ δὲ τοὺς λελειμμένους
 σὺ συμπυρώσας δαῖτ' ἀναλώσεις πικράν, 310
 ποῖ τρέπεται τις; ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Κύκλωψ,
 πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου, τὸ δ' εὐσεβῆς
 τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· πολλοῖσι γὰρ
 κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

παραινέσαι σοι βούλομαι· τῶν μὲν κρεῶν 315
 μηδὲν λίπης τοῦδ'· ἦν δὲ τὴν γλώσσαν δάκης,
 κόμπος γενήσῃ καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσζε, τοῖς σοφοῖς θεός·
 τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι.
 ἄκρας δ' ἐναλίας, ἅς κάθ' ἴδρυνται πατήρ, 320
 χαίρειν κελεύω· τί τάδε προὔστησω λόγῳ;
 Ζηγὸς δ' ἐγὼ κεραινὸν οὐ φρίσσω, ξένε,
 οὐδ' οἶδ' ὅτι Ζεὺς ἐστ' ἐμοῦ κρείστων θεός.

307. Ex Aldina Musgravius restituit πιούσα, quod in caeteris in ποιούσα depravatum fuerat.

315. Flor. 1. 2. Vict. τῶν γὰρ κρεῶν.

316. Lentingio ad Medeam p. 94. ἦν δὲ τὴν γλώσσαν δάκης scribi iubenti argute respondet Matthiae, inter γλώσσαν et τὰ λοιπὰ τῶν κρεῶν nullam esse oppositionem. Rectius dixisset, non opus esse ista oppositione. Est enim oppositio, et iusta quidem, si quis nullam quidem carniū partem relinquendam dicit, sed linguam si quis non relinquat, etiam praecipuum quid lucri facturum.

317. Hesychius: ἀλίστατος. σοφώτατος. Quod ad hunc locum pertinere monuit Ruhnkenius in Epist. crit. II. p. 135.

320. Legebatur ἅς καθίδρυνται. Scripsi ἅς κάθ' ἴδρυνται.

323. Ex Marklandi coniectura ad Suppl. 518. Matthiae, sequentis aliis, edidit ὅ τι, sed fatetur vix opus fuisse ut mutaretur ὅτι.

οὐ μοι μέλει τὸ λοιπόν. ὡς δ' οὐ μοι μέλει
 325 ἄκουσον· ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ,
 ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχων σκηνώματα,
 ἢ μόσχον ὀπτὸν ἢ τι θήρειον δάκος
 δαινύμενος, ἐν στέγοντι γαστέρ' ὑπτίαν

* * * * *

330 ἐπεκπιῶν γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον
 χρούω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν.
 ὅταν δὲ βορέας χιόνα Θρήκιος χέῃ,
 δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν
 καὶ πῦρ ἀναίθων, χιόνος οὐδέν μοι μέλει.

335 ἢ γῆ δ' ἀνάγκη, καὶν θέλη καὶν μὴ θέλη,
 τίκτουσα ποίαν τὰμὰ παιίνει βοτά.
 ἄγῶ οὔτι θύω πλὴν ἐμοί, θεοῖσι δ' οὔ,
 καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων·

326. Libri ἔχω. Scripsi ἔχων, quoniam verbum deesse videtur, positum in eo versu qui excidit.

327. Libri ἢ μόσχον ὀπτόν. Boissonadus, sentiens deesse particulam verba copulantem, coniecit καὶ scribendum esse. Melius esset Musgravii οὐ, nisi perisse versus videretur.

328. Libri ἐν στέγοντι. Scaliger εὖ στέγων τε γαστέρ' ὑπτίαν. Reiskius εὖ τέγγων τε γαστέρ' ὑπτίαν, quod Matthiae alique receperunt, non cogitantes, si id de potu intelligeretur, τέγγας dicendum fuisse, ne pugnaret cum sequente ἐπεκπιῶν. At illud ipsum ἐπεκπιῶν γάλακτος ἀμφορέα valde importuno loco positum esset post ea quae proxime praecedunt verba, nisi aliquid aliud intercessisset. Quare versum omissum stellulis notavi.

332. Edd. vett. Θρηίκιος. Deinde Θρηίκιος, postremo Θρηίκιος scriptum.

336. Hunc et praecedentem versum afferunt Plutarchus de def. orac. 46. p. 435. B. apud quem, ut in Euripidis libris, τίκτουσα legitur, et Athenagoras in Legat. pro Christ. p. 28. (103.) ubi φύουσα scriptum, quod placebat Valckenario ad Phoen. 34.

337. Matthiae quum ex Aldina à ἐγῶ, ex Florentinis autem et Viet. à γῶ afferret, neglexit, quod potius erat, in edd. ante Barnesium legi, quod ipse quoque et cum eo deinceps alii sequuti sunt, à ἐγῶ οὔ τινι θύω, Barnesium autem dedisse ἀγῶ τινι θύω. Neutra scriptura quos conveniebat numeros praebet. Scribendum erat ἀγῶ οὔτι θύω.

ὡς τοῦμπιεῖν τε καὶ φαγεῖν τοῦφ' ἡμέραν,
 Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσιν, 340
 λυπεῖν δὲ μηδὲν αὐτόν· οἳ δὲ τοὺς νόμους
 ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
 κλαίειν ἄνωγα· τὴν δ' ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
 οὐ παύσομαι δρωῶν εὔ, κατεσθίων γέ σε.
 ξενιά τε λήψει τοιάδ', ὡς ἄμειπτος ὦ, 345
 πῦρ καὶ πατρῶον τόδε, λέβητά θ', ὅς ζέσας
 σὴν σάρκα διαφόρητον ἀμφέξει καλῶς.
 ἀλλ' ἔρπειτ' εἴσω, τῷ κατ' αὐλίον θεῶ
 ἴν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

αἰαῖ, πόνους μὲν Τρωϊκοὺς ὑπεξέδυν 350
 θαλασσίους τε, νῦν δ' ἐς ἀνδρὸς ἀνοσίου.

339. Libri ὡς τοῦ πιεῖν γε. Reiskius et Musgravius, quos deinde sequuti sunt editores, ὡς τοῦμπιεῖν γε: laudavitque Porsonus ad Aristoph. Pac. 1143. Scribendum vero erat ὡς τοῦμπιεῖν τε καὶ φαγεῖν.

340. Edd. σώφροσι. Flor. 1. 2. σώφροσιν.

344. Libri κατεσθίων τέ σε, non sine perversitate quadam sententiae, quae tamen non est a criticis animadversa. Hic quidem κατεσθίων γέ σε scribendum erat.

346. Libri: πῦρ καὶ πατρῶον τόνδε λέβητά γ', ὅς ζέσας. Barnesius non modo versus caussa, in quo probo eius iudicium, sed etiam quod demonstrativum τόνδε hic ferri nequeat, quia nondum introierint in antrum, τὸν scripsit. Haerere se in τόνδε fassus est etiam Matthiae. Boissonadus autem etiam de eo, qui non sit praesens, τόνδε dictum censuit. Nimirum in vocabulis tantum explicandis operam, non etiam in sententia, posuerunt. Quid vero? Neptunusne tripodem dederit filio Polyphemo, quando certe non hereditarium vivo immortalī patre accipere potuit? Immo res ipsa monstrat, dona hospitalia, quae promittit Cyclops, esse ignem et aquam, quique per ignem et aquam concoquat Ulixem, lebetem. Quare scribendum: πῦρ καὶ πατρῶον τόδε, λέβητά θ', ὅς ζέσας σὴν σάρκα διαφόρητον ἀμφέξει καλῶς.

347. Libri διαφόρητον, servatum ab editoribus, etsi Scaliger διαφόρητον scribendum esse monuerat. Flor. 1. ἀμφέξη.

349. Edd. vett. ἀμφὶ κῶμον. Flor. 1. 2. ἀμφὶ βωμὸν. Stephanus hic ita loquitur, ut suspicari quis possit non fictos eum

EURIPIDIS Cyclops.

3

γνώμην κατέσχον ἀλίμενόν τε καρδίαν.
 ὦ Παλλάς, ὦ δέσποινα, Διογενὲς θεά,
 νῦν, νῦν ἄρηξον· κρείσσονας γὰρ Ἴλιου
 355 πόνους ἀφίγμαι καὶ κινδύνου βάρθρα.
 σύ τ', ὦ φαεινῶν ἀστέρων οἰκῶν ἔδρας,
 Ζεῦ ξένι', ὄρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις,
 ἄλλως νομίζει Ζεὺς, τὸ μηδὲν ὦν, θεός.

ΧΟΡΟΥ οἱ α' — ε'.

στροφή.

Εὐρείας φάρυγος, ἰὼ Κύκλωψ,
 360 ἀναστόμου τὸ χεῖλος· ὡς ἔτοιμά σοι
 ἐφθὰ καὶ ὀπιὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἀπο θερμὰ

codices iactare, quum dicit in vet. cod. esse βωμόν, et in margine unius θωμόν etiam, at sibi κῶμον non displicere. Sine dubio verum est βωμόν, quia sese τὸν κατ' αὔλιον θεὸν vocat Cyclops.

356. Edd. vett. φαεινῶν. Flor. 1. 2. Vict. φαεινῶν.

357. Edd. vett. Ζεῦ, ξένι' ὄρα τάδ'. Canterus distinguendum monuit, Ζεῦ ξένι', ὄρα τάδ'.

358. In edd. vett. interpungitur ἄλλως νομίζει Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὦν θεός. Postea cum Valckenario ad Phoen. 84. et 86. scriptum ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὦν θεός. Non opus erat iterata appellatione Ζεῦ, ut recte scriptum sit in Vict. Ζεὺς, quod recepi.

359. In libris chori nomen toti huic carmini adscriptum est. Aliquid veri vidit Scaliger, qui constitutis duobus hemichoriis alteri quae ab initio sunt tribuit, alteri reliqua, quae incipiunt his verbis, χαιρέτω μὲν αὔλις ἥδε, inter quem versum et eum qui praecedit interiectum putabat canticum ab iis, qui modos facerent. Talis cantici nullum vestigium est, nec διχορίαν, sed τριχορίαν hoc carmen habet. Una enim de tribus chori partibus ignem in antro accenderat eique lebetem aqua plenum imposuerat: quae egrediens ex antro canit stropham v. 359—366. Sequitur mesodus v. 367—371. quam canit media pars chori. Denique tertia chori pars a v. 372. antistropham canit, non animadversam a criticis in magna qua hoc carmen laborat scripturae perturbatione. Primus strophae versus sic scriptus erat: εὐρείας φάρυγος, ἰὼ Κύκλωψ. Scripsi, ut oportebat, φάρυγος et ἰὼ Κύκλωψ. Molossum sequuntur duo Cretici.

361. Vict. ἀνθρακιᾶς. Vulgo legebatur: καὶ ἀνθρακιᾶς

γναύειν, βρύζειν,
 κρεοκοπεῖν μέλη ξένων,
 δασυμάλλω ἐν αἰγίδι κλινομένω.
 μή μοι, μή προδίδου.
 μόνος μόνω κόμιζε πορθημίδος σκάφος.

365

ΧΟΡΟΥ οἱ 5' — ι'.

μεσσηδός.

χαιρέτω μὲν αὖλις ἦδε,
 χαιρέτω δὲ θυμάτων

ἀπογναύειν. Florens Christianus ἀπολαύειν, quod Porsonus ad Toup. T. IV. p. 476. mirabatur nemini arrisisse, quum Musgravius et Toupius T. II. p. 269. ἀνθρακιᾶς ἀπο γναύειν scribi iussissent. Rectius certe fecerunt, qui Musgravium et Toupium sequuti sunt, quam Porsonus, quem potissime movisse videtur ἀνθρακιᾶς ἀπολαύειν positum ab Aristophane in Eq. 780. non cogitantem, quod uno loco apte dicatur, non item altero apte dici. Hic quidem et sententia docet aliquid excidisse, et quid desit ostendit antistropha. Id igitur addidi: καὶ ἀνθρακιᾶς ἀπο θεορᾶ γναύειν.

362. Edd. vett. βρύζειν. Emendavit Casaubonus. Vid. interpretes Moeridis p. 99.

363. Edd. vett. κρεωκοπεῖν. Flor. I. 2. κρεωκοπεῖς. L. Dindorfius κρεοκοπεῖν. Vulgatum retinuerunt Matthiae et Bothius, non memores Porsoni observationis in praefatione Hecubae p. VIII.

364. Edd. δασυμάλλω ἐν αἰγίδι καινόμενα. Flor. I. δασυμάλλων et καινόμεθα. Optime Reiskius κλινομένω, cuius ita negligentes fuerunt novissimi editores, ut eam emendationem non modo non reciperent, sed Matthiae et Bothius ne commemorarent quidem.

365. Libri μή μοι, μή προδίδου. Non credo fore, qui cum Bothio Beckium sequuto μή με scribat, putetque alterum hemichorium ab altero compellari, rogarique ut sibi adsit, et clam advehat Ulixis navem, qua aufugiant. Scaliger adscripsit: *soli soli mihi confer hanc celocem, ut Plautus, fortasse huc alludens, loquitur: vult eum integram famem ad has epulas afferre.* Plauti locum Poen. III. 1, 40. quum vix comparari posse dicebat Matthiae, errabat eo, quod non istum locum dixit Scaliger, sed hunc in Asinaria II. 1, 10.

unde sumam? quo intervortam? quo hanc celocem conferam?

Non prorsus tamen recte Scaliger. Nam sententia haec est: *ne mihi prode haec: id est, fac ne frustra haec apparaverimus: so-*

ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν
 370 Κύκλωψ Αἰτναῖος ξενικῶν
 κρεῶν κεχαρμένος βορᾶ.

ΧΟΡΟΥ οἰ ἰα' — ιε'.

ἀντιστροφή.

νηλῆς, ὦ τλάμον, ὅστις μάταν
 ἐφροστίους ἰκτῆρας ἐκθύεις δόμων,
 ἐφθά τε δαινύμενος μυσσαροῖσιν ὄδοῦσιν
 375 κόπτων, βρούκων,
 θέρμ' ἀπ' ἀνθρώκων κρέα

* * * * *

* * * * *

* * * * *

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

380 ὦ Ζεῦ, τί λέξω, δειν' ἰδὼν ἀντρων ἔσω,
 κοῦ πιστά, μύθοις εἰκότ' οὐδ' ἔργοις βροτῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν τεθοίναται σέθεν
 φίλους ἐταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ;

*lus soli tibi confer hanc celocem: quod est, solus soli tibi inger
 quas nos aversamur carnes humanas.*

369. Error typographi ἂν ex Herv. 2. pro ἂν etiam in
 alias edd. propagatus.

372. Libri: νηλῆς ὁ τλάμων, ὅστις δωμάτων ἐφροστίους ξε-
 νικὸς ἰκτῆρας ἐκθύει δόμων, nisi quod Flor. I. δωμάτων τ'. L.
 Dindorfius ξενικὸς in ξένους mutavit. Apertum est haec corrupta
 esse. Res ipsa et strophici versus suadent scribere: νηλῆς, ὦ
 τλάμον, ὅστις μάταν ἐφροστίους ἰκτῆρας ἐκθύεις δόμων.

374. Edd. vett. κόπτων, βρούκων, ἐφθά τε δαινύμενος, μ-
 σαροῖσιν ὄδοῦσιν ἀνθρώπων θέρμ' ἀπ' ἀνθρώκων κρέα. Strophā
 ostendit loco suo mota esse κόπτων, βρούκων: nam βρούκων hoc
 quoque loco restituit Casaubonus. Ἀνθρώπων autem nihil est nisi
 diversa scriptura, adscripta ad ἀνθρώκων. Tres postremi anti-
 strophae versus interierunt.

382. Libri μῶν γε θοινᾶται. Vid. Elmsl. ad Med. 1334.
 f. XV.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δισσοῦς γ' ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν,
οἱ σαρκὸς εἶχον εὐτρεφέστατον πάχος. 385

ΧΟΡΟΣ.

πῶς, ὦ ταλαίπωρ', ἦτε πάσχοντες τάδε;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐπεὶ πετραίαν τήνδ' ἐσήλθομεν στέγην,
ἀνέκαυσε μὲν πῦρ πρῶτον, ὑψηλῆς δρυὸς
κορμούς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἐπι,
τρισσῶν ἀμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρους. 390

ἔπειτα φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ
ἐνησεν εὐνήν πλησίον πυρὸς φλογί,
ὄβελούς τ', ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρί,
ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ τᾶλλα, παλιούρου κλάδων.

384. Libri: δισσοῦς γ' ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν. Canterus ἀθροίσας, cui obloquutus est Barnesius. At etiam Stephanus ita coniecit. Barnesio assensus est Elmsleius ad Heracl. 341. Non miror idem facientes Piersonum et Valckenarium, quorum uterque in diatribe de fragm. Eurip. p. 172. δισσοῦς σταθμήσας scribi voluit. Hoc vero mirum, quum id ipsum significet ἐπιβαστάσας, de quo praeter Valckenarium isto loco videndus Kusterus ad Aristoph. Thesm. 444. Ἀθρήσας est diligenter spectans. Comparavit Matthiae Electrae versus 827. 839.

385. Flor. 1. et edd. vett. ἐντρεφέστατον. Barnesius, Flor. 2. εὐτρεφέστατον, quod tenuerunt novissimi editores. Scalliger εὐτραφέστατον, idque adscivit Valckenarius in diatr. de fr. Eur. p. 172. Dissertuit de his formis Lobeckius ad Phryn. p. 577.

387. Libri: ἐπεὶ πετραίαν τήνδ' ἐσήλθομεν χθόνα. Quum apertum sit, sic scribere non potuisse Euripidem, Musgravius στέγην coniecerat, quo ei tamen multo lenius visum est μονήν. At multo melius est στέγην. Usitata vocabula facile in scribendo commutantur memoriae errore.

392. Librorum scripturam ἔστησεν Piersonus in Veris. p. 145. in ἔστρωσεν, lenius Reiskius in ἐνησεν mutandam censuit, quem sequuti sunt recentiores.

393. Hic posui hunc et sequentem versum, qui in libris post illum, καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέξεσεν πυρί, qui est 399. positi sunt, turbato rerum ordine.

394. Ald. Herv. 1. Flor. 2. Vict. ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ γ',

395 κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον,
 μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν εἰσχέας γάλα.
 σκύφος τε κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν
 πηχέων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο.
 καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί,
 400 ὡς δ' ἦν ἔτοιμα πάντα τῷ θεοστυγεῖ
 Ἄιδου μαγείρῳ, φῶτε συμμάρψας δύο
 ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῶ τινί,
 τὸν μὲν λέβητος εἰς κύτος χαλκήλατον,
 Αἰτναῖ' ἄτε σφαγεῖα, πελεκέων γνάθοις,

ἀλλὰ παλιούρου κλάδῳ. Sic etiam Flor. 1. sed omittens γ'. Herv. 2. Brub. aliaeq̄ue, ξεστοὺς δ' οὐ δρεπάνῳ γ'. Supersedere poterat Matthiae longa ad hunc versum adnotatione, qua quorundam ineptissimas coniecturas, aliorum autem manifestos errores commemoravit, si satis habuisset verissimam Scaligeri emendationem afferre, ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ τ' ἄλλα, παλιούρου κλάδων. Incredible dicerem, nisi factum viderem, ut neque ipse Matthiae, neque alii Scaligerum sequerentur, sed praeferrent, quae nec sensum habent, nec Graece dicta sunt. Mirabilia de hoc versu prodidit etiam L. Dindorfius in minore ed. Diodori Siculi vol. IV. p. 202. quam adnotationem notavit F. V. Fritzsche ad Luciani dial. deor. p. 5. Hodie ista indicta velle Dindorfium credo. Apud Athenaeum XIV. p. 650. A. παλιούρου κλάδῳ in codd. A. B. in caeteris κλάδον legitur.

399. Lobeckius in priore editione Aiacis ad v. 40. coniecerat ἐπέστησεν. Nunc aliter sentire videtur. Si ita scripsisset Euripides, ferri possent hoc loco illi versus, quos post v. 392. collocavi. Eos sequebatur hic, Αἰτναῖά τε σφαγεῖα πελεκέων γνάθοις, qui quoniam neque cum illis, neque cum eo qui in libris sequitur, ὡς δ' ἦν ἔτοιμα πάντα τῷ θεοστυγεῖ, ullo pacto cohaeret, nonnulla ante eum excidisse putabat Boissonadus.

401. Libri δίδου μαγείρῳ. Emendavit quasi ex Mss. suis Stephanus. Dein δύο in edd. vett.

402. Secure ex Barnesiana servatum est ἔσφαξ'. In Flor. 1. 2. et edd. vett. recte scriptum ἔσφαξ'. Ex cod. Par. A. Marklandus ad Suppl. 94. affert τινὶ ῥυθμῶ.

403. Apertum est aliquid amplius dici et significantius debuisse, quam illud nudum τὸν μὲν λέβητος εἰς κύτος χαλκήλατον. Nimirum hic sequebatur Αἰτναῖ' ἄτε σφαγεῖα, πελεκέων γνάθοις, quod supra ante versum 400. sic scriptum erat Αἰτναῖά τε σφαγεῖα πελεκέων γνάθοις. Pro χαλκήλατον Stephanus etiam χαλκήλάτου legi ait.

τὸν δ' αὖ, τένοντος ἀρπάσας ἄκρου ποδός, 405
 παίων πρὸς ὄξυν στόνυχα πετραίου λίθου,
 ἐγκέφαλον ἐξέροσανε, καὶ καθαρπάσας
 λάβρω μαχαίρα σάρκας ἐξώπτα πυρί,
 τὰ δ' εἰς λέβητ' ἐφῆκεν ἔψασθαι μέλη.
 ἐγὰ δ' ὁ τλήμων δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων 410
 ἐχριμπτόμην Κύκλωπι καὶ διακόνου.
 ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας
 πτήξαντες εἶχον, αἷμα δ' οὐκ ἐνῆν χροῖ.
 ἐπεὶ δ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν πλησθεὶς βορᾶς
 ἀνέπεσε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν, 415
 εἰςῆλθέ μοι τι θεῖον· ἐμπλήσας σκύφος
 Μάρωνος αὐτῷ τοῦδε προσφέρω πιεῖν,
 λέγων τάδ'· ὦ παῖ ποντίου θεοῦ, Κύκλωψ,
 σκέψαι τόδ' οἶον Ἑλλάς ἀμπέλων ἀπο
 θεῖον κομίζει πῶμα, Διονύσου γάνος. 420
 ὃ δ' ἐκπλεως ὦν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς,
 ἐδέξατ' ἔσπασέν τ' ἀμυστιν ἐλκύσας,

406. Libri πρὸς ὄξυν γ' ὄνυχα. Emendavit Scaliger. Edd. vett. ex errore Aldinae λίθον. Canterus, ut codd. omnes, λίθου.

409. Libri τάδ' εἰς. Heathii monitu scribi coeptum τὰ δ'.

411. Legebatur καὶ διηκόνου. Non credam hac forma usum esse Euripidem: quare usitatam Atticis reposui καὶ διακόνου. Vid. Piers. ad Moer. p. 121.

415. Euripidis libri φάρυγγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν. Apud Athenaeum I. p. 23. E. ἐξανεὶς scriptum. Porsonus in Adv. p. 268. et ad Aristoph. Eq. 523. φάρυγγος, quod iam Scaliger posuerat, et ἐξανεὶς.

417. Legebatur Μάρωνος αὐτοῦ, τῷδε προσφέρω πιεῖν. Recte vidit L. Dindorfius scribendum esse Μάρωνος αὐτῷ τοῦδε. Utrem tenebat Ulixes.

418. Flor. 1. 2. Viet. ὦ τοῦ ποντίου θεοῦ. Fortasse recte, inquit Matthiae. Quis ita nisi distinguendi caussa loquatur?

421. Edd. vett. ὃδ' ἐκπλεως. Ne quis forte ἐμπλεως scribendum putet, meminerit hoc *plenum*, ἐκπλεως *satiatum* significare, ut v. 249.

422. Omissum in libris τ' addidit Barnesius.

καπήνεσ' ἄρας χεῖρα· φίλτατε ξένων,
 καλὸν τὸ πῶμα δαιτὶ πρὸς καλῇ δίδως.
 425 ἤσθεντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπησθόμην ἐγώ,
 ἄλλην ἔδωκα κύλικα, γινώσκων ὅτι
 τρώσει νιν οἶνος καὶ δίξην δώσει τάχα.
 καὶ δὴ πρὸς ᾠδὰς εἶρπ'. ἐγὼ δ' ἐπεγχείων
 ἄλλην ἐπ' ἄλλη σπλάγχν' ἐθέρομαινον ποτῶ.
 430 ἄδει δὲ παρὰ κλαίουσι συνναύταις ἐμοῖς
 ἄμουσ', ἐπήχει δ' ἄντρον. ἐξελθὼν δ' ἐγὼ
 σιγῇ, σὲ σῶσαι κἄμ', ἐὰν βούλη, θέλω!
 ἄλλ' εἶπατ' εἴτε χρήζετε εἴτ' οὐ χρήζετε
 φεύγειν ἄμικτον ἄνδρα καὶ τὰ Βακχίου
 435 ναίειν μέλαθρα Ναϊδῶν νυμφῶν μέτα.
 ὁ μὲν γὰρ ἔνδον σὸς πατήρ τάδ' ἤνεσεν.
 ἄλλ' ἀσθενὴς γὰρ κάποκερδαίνων ποτοῦ,
 ὥσπερ πρὸς ἰξῶ τῇ κύλικι λελημμένος
 πτέρυγας ἀλύει· σὺ δέ, νεανίας γὰρ εἶ,

424. Flor. 1. πρὸς καλὸν. Sic etiam Flor. 2. sed supra scripto ἦ.

427. Ald. et codd. τρώσει, quod restituit Canterus, quum ex Herv. 1. in edd. δρώσει irrepsisset.

428. Edd. vett. ἐπ' ἐγχείων, quod Portus et Stephanus correxerunt.

431. Barnesius edidit ἐπηχεῖ.

435. Libri Δαναϊδῶν νυμφῶν μέτα. Quum Casaubonus emendasset Ναϊδῶν, Musgravio visa est minor mutatio, si Ναϊάδων scriberetur, quod Casaubono tribuit Valckenarius ad Phoen. 1669. Et tenuerunt istud Ναϊάδων novissimi editores. Commemoranda tamen coniectura, quam in Societate Graeca fecit Arminius Koechly, μαινάδων νυμφῶν μέτα. Verum μαινάδες fere non adiecto altero nomine dicuntur, ut Naides. In Helena 190. Ἰνύμφα τις οἶα Ναῖς. Melius etiam ναίειν μέλαθρα Naidi, quam μαινάσιν convenit.

439. Quum in edd. vett. interpungeretur hoc modo, ὥσπερ πρὸς ἰξῶ τῇ κύλικι λελημμένος, πτέρυγας ἀλύει, Casaubonus scribendum putabat λελημμένος πτέρυγος, ἀλύει, non sine gravi errore, quum accusativo hic locum non esse credebatur. Musgravius, quod ἀλύειν de gravi mentis perturbatione diceretur, λελημμένος

σώθητι μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸν ἀρχαῖον φίλον 440
Διόνυσον ἀνάλαβ', οὐ Κύκλωπι προσφερῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τήνδ' ἴδοιμεν ἡμέραν,
Κύκλωπος ἐκφυγόντες ἀνόσιον κάρα.
ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν φίλον σίφωνα δὴ
χηρεύομεν τόνδ'· οὐκ ἔχομεν γὰρ καταφυγὴν. 445

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄκουε δὴ νυν ἦν ἔχω τιμωρίαν
θηρὸς πανούργου σῆς τε δουλείας φυγὴν.

ΧΟΡΟΣ.

λέγ', ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἦδιον ψόφον
κιθάρας κλύοιμεν ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα.

πτέρυγα, σαλεύει scribendum coniecit: quae elegans quidem coniectura est, sed tamen non, quod Matthiae eiusque sequaces fecerunt, tam egregiam esse putem, ut recipienda fuerit. Ἀλύειν est *amentem esse*, diciturque aequae de gaudio ac de dolore. Videndus de eo verbo Ellendtius in Lexico Sophocleo.

441. Edd. vett. ἀναλαβοῦ Κύκλωπι. Emendavit Stephanus.

444. Edd. vett. ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φίλον χηρεύομεν, τόνδ' οὐκ ἔχομεν καταφαιγεῖν. Καταφαιγεῖν Matthiae etiam codices habere dicit: utrum solos Parisinos E. G. in quibus supra scriptum esse καταφυγεῖν testatur Musgravius, an etiam Florentinos, incertos reliquit lectores. Omnino hic tanta eius fuit incuria, ut ne Musgravii quidem dubitationem commemoraret, qui sibi non alibi σίφων prima brevi inventum dicit. Nec profecto eam corripuit Euripides. Igitur quum Heathius divisim τὸν δ', Scaliger autem novo excogitato verbo κατακφυγεῖν scribi iussisset, huiusmodi scripturam exhibuit Matthiae: ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φίλον χηρεύομεν, τὸν δ' οὐκ ἔχομεν κατακφυγεῖν. Nec L. Dindorfius aliquid mutavit, nisi quod scripsit τόνδ' οὐκ ἔχοντες καταφυγεῖν. Coniecerat autem Canterus ἔχοντες ἀποφυγεῖν. Musgravius intellexit σίφωνα hic membrum virile significare. Atque hac sola ratione χηρεύομεν cum accusativo construi potuit. Apertum est autem, si haec ita intelligenda sunt, etiam reliqua non posse de effugiendo Cyclope dicta esse, sed et ipsa aliquid debere obsceni continere. Quare sic scribendum duxi: ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν φίλον σίφωνα δὴ χηρεύομεν τόνδ'· οὐκ ἔχομεν γὰρ καταφυγὴν. Magis tamen placeret οὐκ ἔχοντα καταφυγὴν.

446. Δὴ νῦν librorum Matthiae scripsit δὴ νυν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

450 ἐπὶ κῶμον ἔρπειν πρὸς κασιγνήτους θέλει
Κύκλωπας ἡσθεὶς τῷδε Βακχίου ποτῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνῆκ', ἔρημον ξυλλαβῶν δρυμοῖσί νιν
σφάξαι μενοινᾶς ἢ πετρῶν ὥσαι κάτω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐδὲν τοιοῦτον, δόλιος ἢ προθυμία.

ΧΟΡΟΣ.

455 πῶς δαί; σοφόν τοί σ' ὄντ' ἀκούομεν πάλαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κῶμου μὲν αὐτὸν τοῦδ' ἀπαλλάξαι, λέγων
ὡς οὐ Κύκλωπι πῶμα χρῆ δοῦναι τόδε,
μόνον δ' ἔχοντα βίοτον ἡδέως ἄγειν.
ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος,
460 ἀκρέμων ἐλαίας ἐστὶν ἐν δόμοισί τις,
ὄν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον,
εἰς πῦρ καθήσω· καὶ θ' ὅταν κεκαυμένον

451. Edd. vett. βακχίῳ ποτῶ. Flor. 1. 2. Vict. Βακχίου ποτῶ, quod reposuit Matthiae.

452. Libri δρυμοῖσι. Stephanus ut ex Mss. suis δρυτῆρσι protulit. Δρυμοῖσι emendatio est Tyrwhitti.

454. Libri δόλιος ἢ πιδυμία. Hic quoque silentio praeteriit Matthiae Musgravii emendationem προθυμία, quam ille tamen male postea reiecit, scribique voluit τληθυμία, quo nihil invenire peius poterat. Laudarem si coniecisset ἐπιβουλία. Recte dictum esset ἐπιθυμία, si cuperet aliquid Ulixes, quod se non effecturum putaret.

456. Casaubonus scribendum putabat ἀπαλλάξω, idque exhibuit Barnesius. At pendet infinitivus ex πρόθυμός εἰμι, quod inest in δόλιος ἢ προθυμία.

459. Legebatur ὅταν δ' ὑπνώσῃ. Id quum aut ὑπνωθῆ aut ὑπνώσῃ dici debuisset videretur, hoc praetuli.

ἴδω νιν, ἄρας θερμὸν εἰς μέσσην βαλὼν
 Κύκλωπος ὄψιν ὄμματ' ἐκτῆξω πυρί.
 ναυπηγίαν δ' ὡσεὶ τις ἀρμόζων ἀνήρ
 διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ,
 οὔτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ
 Κύκλωπος ὄψει, καὶ συναυανῶ κόρας.

465

ΧΟΡΟΣ.

ιοῦ, ιοῦ.

γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὐρήμασιν.

470

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κἄπειτα καὶ σὲ καὶ φίλους γέροντά τε
 νεῶς μελαίνης κοῖλον ἐμβήσας σκάφος
 διπλαῖσι κώπαις τῆσδ' ἀποστελῶ χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστ' οὖν ὅπως ἂν ὡσπερ ἐκ σπονδῆς Θεοῦ

463. Quod Cyclops unum modo oculum haberet, Piersonus scribi volebat ἐς μέσσην βαλῶ Κύκλωπος ὄψιν; ὄμμα τ' ἐκτῆξω πυρί. Id probavit Musgravius, recepitque Matthiae, qui tamen, quum adnotationes scriberet, animadvertit etiam v. 475. Cyclo-
 pis oculum ὄμματα vocari. Addere poterat κόρας v. 468. 615

465. Expressit Homericæ Odys. IX. 384.

ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ
 τρυπάνῳ, οἷ δέ τ' ἐνερθεὶν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε· τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεὶ·
 ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
 δινέομεν.

467. Rarius est κυκλώσω pro κυκλήσω, quod Musgravius reponendum censebat. Porsono iudice utrumque recte se habet, ad Orest. 624.

469. Legebatur ιού, ιού. Id si gaudentis est, ιοῦ scribi iubent grammatici. Vide Suidam.

470. Edd. vett. εὐρήμασι. Flor. 1. 2. εὐρήμασιν.

473. Διπλαῖσι κώπαις significare videtur bis tot remis, quot solet navis in mare propelli, quoniam ab littore lentius promove-
 tur, donec in altum mare perveniat, quod est citissime. Flor. 2.
 ἀποστέλλω, supra scripto στελῶ.

474. Recte observavit Florens Christianus titionem respici

475 καὶ γὰρ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα
δαλοῦ; φόνου γὰρ τοῦδε κοινωνεῖν θέλω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δει γοῦν· μέγας γὰρ δαλός· οὐ συλληπτεόν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς καὶ ἅμαξῶν ἑκατὸν ἀραίμην βάρους,
εἰ τοῦ Κύκλωπος τοῦ κακῶς ὀλουμένου
480 ὀφθαλμὸν ὡσπερ σφηζίαν ἐκτρίψομεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σιγαῖτέ νυν· δόλον γὰρ ἐξεπίστασαι·
χῶταν κελεύω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσιν
πεῖθεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἄνδρας ἀπολιπὼν φίλους
τοὺς ἔνδον ὄντας οὐ μόνος σωθήσομαι.

485 καίτοι φύγοιμ' ἄν, κακβέβηκ' ἄντρου μυχῶν·
ἀλλ' οὐ δίκαιον ἀπολιπόντ' ἐμοὺς φίλους,
ξὺν οἷσπερ ἦλθον δεῦρο, σωθῆναι μόνον.

aquae lustrali immersum: de quo more Casaubonus dixit ad Theophrasti char. 16.

477. Legebatur: δει γοῦν· μέγας γὰρ δαλός, ὃν συλληπτεόν. Non memoravit Matthiae, Reiskium scribi voluisse οὐ. Recte vero Reiskius: sed erat maior distinctio post δαλός ponenda. Non enim dicit *nam magnus titio est is, quem simulprehendere vos oportet*: sed *nam magnus titio est: quem vos simul oportetprehendere*. Quae ratio loquendi eandem vim habet, ac si dixisset ὥστε συλληπτεόν.

478. Ald. ἀροίμην. Quae sequutae sunt, ἀροίμην. Aut αἰροίμην cum Beckio scribendum erat, aut ἀραίμην quod reposuit Matthiae: nisi quis futuri optativum ἀροίμην longa prima defendere volet. De futuri optativo cum ἄν quaedam attulit Sauppium ad Lycurgi orationem §. 15.

480. Par. E. G. Viet. ἐκθρύψομεν, supra scripto τρι. Scaliger ἐκθλίψομεν.

481. Edd. vett. ἐξεπίστασθε. Par. E. G. Flor. 1. 2. ἐξεπίστασαι.

486. Edd. vett. ἐμοῦ φίλους. Emendavit Scaliger, qui etiam ἀπολιπόντα τοὺς φίλους proponebat.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ α'.

ἀγε, τίς πρῶτος; τίς δ' ἐπὶ πρώτῳ
ταχθεὶς δαλοῦ κώπην ὀχυράσας
Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὄσας
λαμπρὰν ὄψιν διακναίσει; 490

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ β'.

σίγα, σίγα. καὶ δὴ μεθύων
ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος,
σκαιός, ἀπῶδὸς κατακλαυσόμενος,
χωρεῖ πετρίνων ἔξω μελάθρων. 495
φέρε νιν κώμοις παιδεύσωμεν
τὸν ἀπαίδευτον.

πάντως μέλλει τυφλὸς εἶναι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ α'.

μάκαρ, ὅστις εὐιάζει
βοτρυῶν φίλαισι πηγαῖς 500

488. Edd. vett. et codd. hic chori personam, v. 492. hemichorii adscriptam habent, quam Matthiae recte huic quoque versui apposuit.

489. Edd. vett. δαλω̄. Flor. 1. 2. δαλοῦ, et sic ut ex suis Mss. Stephanus, quem Canterus et reliqui sequuti.

492. Post *Ἡμι* in edd. vett. addita παραπιγραφὴ haec: ὦ-δὴ ἔνδοθεν.

494. In edd. vett. sic interpunctum: ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος, σκαιὸς ἀπῶδὸς, καὶ κλαυσόμενος, χωρεῖ etc. Nihil profecerunt, qui sustulerunt virgulas. Manet enim languida oratio, quum et ἀπῶδὸς sic nihil aliud sit quam ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος, eodemque referatur σκαιός, et prorsus inepte per καὶ adiuncta sit res diversissima, κλαυσόμενος. Scribendum: ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος, σκαιός, ἀπῶδὸς κατακλαυσόμενος: *dissonum strepitum modulans, stultus, qui dissimilem cantum eiulaturus sit.* Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 441, 12. ἀπῶδόν. τὸ τῆς ὠδῆς ἀλλότριον.

495. Edd. vett. χωρεῖ γε πετρίνων. In Flor. 1. omissum γε, in 2. deletum.

499. Edd. vett. recte *Ἡμι* adscriptum habent. Est hoc carmen monostrophicum, canitque unum hemichorium primam

ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθεῖς,
 φίλον ἄνδρ' ὑπαγκαλίζων,
 ἐπὶ δεμνίοις τε κάλλος
 χλιδανῆς ἔχων ἑταίρας
 505 μυρόχριστος λιπαρὸν βό-
 στρουχον, αὐδᾶ δέ, θύραν τίς οἴξει μοι;

stropham, Cyclops secundam, alterum hemichorium tertiam. Quod apte instituit poeta, ut quos modos praeisset chorus, qui se παιδεύσειν τὸν ἀπαίδευτον dixerat, eosdem repeteret Cyclops. Legebatur autem μακάριος, ὃς εὐιάζει. Id scripsi μάκαρ, ὅστις εὐιάζει. Non est enim credibile Euripidem, quum sic posset, id praetulisse, quod minus accurate cum caeteris stropharum metris congrueret.

502. Edd. vett. ὑπ' ἀγκαλίζων, quod correxit Barnesius.

503. Legebatur ἐπὶ δεμνίοις τε ξανθὸν χλιδανῆς ἔχων ἑταίρας μυρόχριστος λιπαρὸς βόστρουχον, nec metro recte exaequato neque apta sententia. Nam quis cincinum mulieris se in lecto tenere dicat, et non potius ipsam mulierem? Quare Scaliger χλιδανῆν ἔχων ἑταίραν scribi volebat. Atque is, qui teneret mulierem, non mulier, capillos unguentis delibutos habere dicendus erat. Aptè Scaliger comparavit Horatianum illud II. Carm. 7, 7. *coronatus nitentes malobathro Syrio capillos*. Non dubito quin in ξανθὸν aliquod substantivum lateat, pendens ex χλιδανῆς ἑταίρας: sed quod illud esse dicam neque in litteris, quibus ξανθὸν scriptum est, invenio, neque ex sententia conici potest, quia per multa cogitari possunt et honesta et turpia, quorum unum hic fuerit commemoratum. Sic, ut aliquid afferam, litteris haud valde dissimile est γόνθος, quod tamen si quis ex Arcadii, apud quem solum exstat, verbis p. 49, 5. γόνθος, ὁ κόγχος, sic dictum putaret, ut apud Plautum in Rudente III. 3, 42. quidam Veneri dicit:

te ex concha natam esse autumant: cave tu harum conchas spernas:

non persuaderet, si non alium disertioerem produceret testem, ex quo cognosceremus γόνθος utrum concha an conchis esset: nam Antiaticista p. 105, 17. κόγχος ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται βρωμάτιόν τι λοπαδευόμενον. Ego igitur, quoniam certum est ξανθὸν non esse ab Euripide scriptum, incertum autem quid ille scripserit, commune vocabulum posui κάλλος, quo certe sententia qualis debet ex verbis prodiret.

505. Libri μυρόχριστος λιπαρὸς βόστρουχον. Emendavit Scaliger. Musgravius μυρόχριστον λιπαρὸς βόστρουχον.

506. Aliud agens Matthiae scripsit: *ad fores amicae autem cantat θύραν τίς οἴξει μοι*; Quamne iam in lecto teneat? Mus-

ΚΥΚΛΩΨ.

παπαπαῖ, πλέως μὲν οἴνου,
 γάννυμαι δὲ δαιτὸς ἤβη,
 σκάφος, ὀλκὰς ὡς, γεμισθεῖς
 ποτὶ σέλμα γαστροῦ ἄκρας. 510
 ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὐφρων
 ἐπὶ κῶμον ἦρος ὠραις,
 ἐπὶ Κύκλωπας ἀδελφούς.
 φέρε μοι, ξεῖνε, φέρ', ἄσκον ἔνδος μοι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'.

καλὸν ὄμμασιν δεδορκῶς 515

gravius haec verba initium esse coniciebat obsceni cantici, noti Atheniensibus. Cantici initium fuisse, credi potest. Non sequitur autem, ut ea cantio obscena fuerit, etsi hic verba ista obscenum quid significare apertum est.

507. Libri πᾶ πᾶ πᾶ. L. Dindorfius παπαπαῖ. Recte puto Lentingium ad Medeam p. 94. sed pravo accentu scribere παπαπαί.

508. Libri: γάννυμαι δὲ δαιτὸς ἤβης, σκάφος ὀλκὰς ὡς γεμισθεῖς, ποτὶ σέλμα γαστροῦ ἄκρας. Flor. I. omittit δέ. Vict. ὡς γεμισθεῖς. Variis coniecturis, sed immemorabilibus, tentatum ἤβης. Scripsi Lobeckio auctore in Paralipomenis p. 263. δαιτὸς ἤβη. Mire Matthiae, quum ἤβην voluptatem interpretaretur, ex abundantia quadam additum dixit δαιτός, quasi non, si δαιτὶ poeta scripsisset, potius ἤβη ex abundantia quadam esset adiecta. Ἥβη est intemperantia gaudii, ἀκολασία, ut Hesychius interpretatur. Eorum errorem, qui σκάφος ὀλκὰς coniunxerunt, ὀλκὰς pro adiectivo habentes, ut Scaliger, notavit illo quem dixi loco Lobeckius, accusativum esse monens σκάφος. Itaque recte accentu notatum ὡς in Vict. Non puto tamen σκάφος cum Lobeckio ad ὀλκὰς referendum esse, ut dicat Cyclops γεμισθεῖς, ὡς ὀλκὰς τὸ σκάφος, sed ad ipsum Cyclopem, τὸ σκάφος γεμισθεῖς, ὡς ὀλκὰς.

511. Boissonadus edidit ὑπάγει με χόρτος εὐφρων.

513. Barnesius scripsit contra libros ἐπὶ Κύκλωπας τ' ἀδελφούς.

514. Edd. vett. φέρ' ἄσκον ἐν δόμοις. Par. E. Flor. I. 2. φέρ' ἄσκον ἔνδος μοι, quod primus recepit Musgravius.

515. Adscripta in libris erat chori persona. Habent autem καλὸν ὄμμασι δεδορκῶς, καλὸν ἐκπεροῦ μελάθρων. φιλεῖ τις ἡμᾶς. Barnesius dedit ὄμμασιν.

καλὸς ἐκπερᾶ μελάθρων.
 φίλος ὧν φιλεῖ τις ἡμᾶς.
 λύχνα δ' ἀμμένει διαὶ σὸν
 520 χροῖα σ' ὡς τέρεινα νύμφα
 δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων.
 στεφάνων δ' οὐ μία χροῖα
 περὶ σὸν κροῖα τάχ' ἐξομιλήσει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Κύκλωψ, ἄκουσον, ὡς ἐγὼ τοῦ Βακχίου
 θεοῦ τρίβων εἴμ', ὃν πιεῖν ἔδωκά σοι.

ΚΥΚΛΩΨ.

525 ὁ Βάκχιος δέ τις θεὸς νομίζεται;

516. Libri καλὸν ἐκπερᾶ μελάθρων. Quare Canterus scribi volebat μέλαθρον. Recte vero Scaliger καλός, quod sententiae ratio postulat. Invenustum est, quod L. Dindorfio et P. Camperio ad Electr. p. 206. placuit, positum hic καλόν, aequae ut prius καλόν, ad ὄμμασιν δεδορκῶς pertinere.

517. Libri nihil amplius in hoc versu quam φιλεῖ τις ἡμᾶς. Mutilati versus supplementum, quod proposuit Musgravius, καλὸς ὧν, recepit Boissonadus. At non hoc, sed φίλος ὧν φιλεῖ τις ἡμᾶς sententia requirebat.

518. Edd. vett. λύχνα δ' ἀμμένα δαῖα, σὸν χροῖα, χ' ὡς τέρεινα νύμφα δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων. Par. G. ἀμμένει δαῖα. Flor. 1. 2. ἀμμεί δαῖα. Viet. ἀμμένει. In Elem. d. metr. p. 496. scribendum dixi, λύχνα δ' ἀμμένει διαὶ σὸν χροῖα. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 106, 8. λύχνα. οὐδετέρως. Ἡρόδοτος δευτέρω, Εὐριπίδης Κύκλωπι. Vide Boissonad. ad Herodiani Epimerism. p. 79.

519. Male libri χ' ὡς. Scribendum erat σ', ὡς, ut ἀμμένει σε coniungerentur. Nam hoc dicunt: *lucernae te propter formam tuam exspectant: nam intus est in antro tenera sponsa.* Ambiguus verbis ardentem titionem significant.

521. Edd. vett. χροῖα. Barnesius χροῖα.

524. Libri ὡς ἐγὼ τοῦ Βακχίου τούτου τρίβων εἴμ', ὃν πιεῖν ἔδωκά σοι. Pro τούτου scripsi θεοῦ, quod postulant sequentia. Ortum illud videtur ex τοῦ θεοῦ. Deinde πιεῖν reposuit Canterus, allatum ut ex Mss. a Stephano.

525. Legebatur ὁ Βάκχιος δέ τις θεὸς νομίζεται; At non qui deus, sed an aliquis deus esset, quaerendum erat. Quare δέ τις scripsi.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μέγιστος ἀνθρώποισιν εἰς τέρψιν βίου.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἠδέως ἐγώ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τοιόσδ' ὁ δαίμων· οὐδένα βλάπτει βροτῶν.

ΚΥΚΛΩΨ.

θεὸς δ' ἐν ἀσκάῳ πῶς γέγηθ' οἴκους ἔχων;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅπου τιθῆ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής.

ΚΥΚΛΩΨ.

οὐ τοὺς θεοὺς χρῆ σῶμ' ἔχειν ἐν δέρμασιν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ', εἴ σε τέρπει γ'; ἢ τὸ δέρμα σοι πιζρόν;

ΚΥΚΛΩΨ.

μισῶ τὸν ἀσκόν· τὸ δὲ ποτὸν φιλῶ τόδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μένων νυν αὐτοῦ πῖνε κεύθυμι, Κύκλωψ.

529. Edd. vett. et codd. Florentini οἴνους. Canterus restituit οἴκους.

530. Libri τιθεῖ. Porsoni monitu ad Orest. 141. Matthiae restituit τιθῆ.

531. Libri σῶμ' ἔχειν ἐν δέρμασι, nisi quod Florentini δέρμασιν. Temere cum Musgravio novissimi editores δῶμ' ex Pier-soni coniectura ediderunt, praeter Bothium, cui videbatur careri ea mutatione posse. Immo pessima est, non solum quod idem iam dictum est v. 529. sed etiam quod ipsa verba ostendunt, indecorum esse dici, si vestitus pellibus sit deus.

534. Edd. vett. μένων οὔν. Canterus, Par. G. Flor. 1. 2. μένων νυν.

ΚΥΚΛΩΨ.

535 οὐ χρὴ μ' ἀδελφοῖς τοῦδε προσδοῦναι ποτοῦ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔχων γὰρ αὐτὸς τιμιώτερος φανεῖ.

ΚΥΚΛΩΨ.

διδούς δὲ τοῖς φίλοισι χρησιμώτερος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πυγμαῖς ὁ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ.

ΚΥΚΛΩΨ.

μεθύωμεν· ἔμπας δ' οὔτις ἂν ψεύσειέ μου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

540 ὦ τάν, πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἠλίθιος ὅστις μὴ πιῶν κῶμον φιλεῖ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅς δ' ἂν μεθύσθεις γ' ἐν δόμοις μείνη, σοφός.

ΚΥΚΛΩΨ.

τί δρωῶμεν, ὦ Σειληνέ; σοὶ μένειν δοκεῖ;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

δοκεῖ· τί γὰρ δεῖ συμποτῶν ἄλλων, Κύκλωψ;

ΚΥΚΛΩΨ.

545 καὶ μὴν λαχνῶδες γ' οὔδας ἀνθηρᾶς χλόης.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

καὶ πρός γε θάλπος ἠλίου πίνειν καλόν.

κλίθητί νῦν μοι πλευρὰ θεῖς ἐπὶ χθονός.

545. Libri λαχνῶδες τοῦδας. Porsono auctore ad Phoen.
1638. et in Adv. p. 38. Matthiae λαχνῶδες γ' οὔδας.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἰδοῦ·

τί δῖτα τὸν κρατῆρ' ὀπισθέ μου τίθης;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ὡς μὴ παριῶν τις καταλάβῃ.

550

ΚΥΚΛΩΨ.

πίνειν μὲν οὔν

κλέπτων σὺ βούλει· κάτθες αὐτὸν εἰς μέσον.

σὺ δ', ὦ ξέν', εἶπέ τούνομ' ὅ τι σε χρὴ καλεῖν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Οὔτιν' χάριν δὲ τίνα λαβῶν σ' ἐπαινέσω;

ΚΥΚΛΩΨ.

πάντων σ' ἐταίρων ὕστατον θοινάσομαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καλόν γε τὸ γέρας τῷ ξένῳ δίδως, Κύκλωψ.

555

ΚΥΚΛΩΨ.

οὔτος, τί δρᾶς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα;

548. Deest ἰδοῦ in Flor. 1.

549. Flor. 1. τίθεις, suprascripto η.

550. Libri παριῶν τις. Recepi Reiskii emendationem παριῶν τις. Ineptum est enim παριῶν, quia praesenti eripi potest: non potest autem ei eripi, qui quum praeteriens abstulit, procul abiit.

551. Ald. et Par. E. G. κάτθες. Flor. 1. κάτθ'. Hervagianae, Brub. Cant. κάθες. Barnesius ex Scaligeri et Casauboni coniectura κατάθες.

552. Vid. Odys. IX. 355. seqq.

554. Libri ὕστερον. Scripsi ὕστατον. Homerus Od. IX. 369.

Οὔτιν' ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.

555. Lentingius quum ad Medeam p. 94. hunc versum Sileno tribui vellet, non cogitavit hunc non loqui nunc, sed bibere.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐκ, ἀλλ' ἔμ' οὗτος ἔκυσεν, ὅτι καλὸν βλέπω.

ΚΥΚΛΩΨ.

κλαύσει, φιλῶν τὸν οἶνον οὐ φιλοῦντά σε.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ναὶ μὰ Δί', ἐπεὶ μού φησ' ἔρᾶν ὄντος καλοῦ.

ΚΥΚΛΩΨ.

560 ἔγχει, πλέων δὲ τὸν σκύφον. δίδου μόνον.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

πῶς οὖν ζέχραται; φέρε διασζεψώμεθα.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἀπολεῖς· δὸς οὕτως.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ναὶ μὰ Δί' οὐ πρὶν ἂν γε σὲ
στέφανον ἴδω λαβόντα, γεύσωμαί τ' ἔτι.

559. Libri φῆς. Correxerit Florens Christianus.

560. In libris scriptum: ἔγχει. πλέων δὲ τὸν σκύφον δίδου μόνον. Tyrwhittus coniecit: ἔγχει. πλέων δὲ τὸ σκύφος· δίδου μόνον. *Eleganter, inquit Matthiae, nisi quod in eiusmodi μιμήσει vix accommodatum est δέ.* Vidisset accommodatissimum esse, si animadvertisset non alia quam interpunctionis mutatione opus fuisse: ἔγχει, πλέων δὲ τὸν σκύφον. δίδου μόνον. *Infunde, sed plenum scyphum.* Nam ἔγγεω etiam cum accusativo vasis, in quod quid infunditur, construi notum est. Veretur Cyclops, ne ille non plenum sibi scyphum daturus sit: ubi sat vini infusum putat, dicit δίδου μόνον.

562. Edd. vett. δὸς οὕτω. Par. E. G. Flor. 1. 2. δὸς οὕτως. Tyrwhittus δὸς οὗτος, probante Porsono ad Aristoph. Vesp. 632. Recte librorum scripturam defendit Lentingius ad Androm. 549. *Da, inquit, sic, i. e. sine exploratione.* Deinde edd. vett. οὐ πρὶν ἂν σέ γε. Ex Canteri ed. recepta ab reliquis mutatio accentus, οὐ πρὶν ἂν σέ γε. Aut scribendum erat οὐ πρὶν ἂν σέ τε, aut probandum, quod Flor. 1. 2. Vict. praebent οὐ πρὶν ἂν γέ σε, sed mutatis accentibus.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἄνοχός ἄδικος.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὄνος γλυκύς.

ἀπομυζτέον δέ σοί γ', ὅπως λήψει πιεῖν.

565

ΚΥΚΛΩΨ.

ἰδοῦ, καθαρόν τὸ χεῖλος αἱ τρίχες τέ μου.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

Θές νυν τὸν ἀγῶν' εὐρύθμως, ζᾶτ' ἔκπιδε,

ὥσπερ μ' ὄρας πίνοντα χῶσπερ οὐκ ἐμέ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ᾶ ᾶ, τί δράσεις;

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἠδέως ἠμύστισα.

ΚΥΚΛΩΨ.

λαβῶν, ξέν', αὐτὸς οἰνοχόος σύ μοι γενοῦ.

570

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γιγνώσκειται γοῦν ἡ ἄμπελος τῆμῃ χειρί.

564. Edd. vett. ᾧ οἰνοχόος ἄδικος. Σιλ. ναὶ μὰ Δί'. Canteri monitu in Nov. lectt. II. 7. Barnesius ὄνοχόος. In Flor. 1. 2. omissum ναὶ, malum supplementum metrici, quod οὐ esse debbat. Tum edd. vett. ὄνος. Vict. Barnes. ut Canterus iussit, ὄνος.

568. Edd. vett. ὥσπερ ὄρας. Flor. 1. 2. Vict. Scaliger, Barnes. ὥσπερ μ' ὄρας. Recte hunc versum explicat Boissonadus, cuius haec verba sunt: *Antequam poculum ori admoveat, ὥσπερ μ' ὄρας πίνοντα ait; et epoto subiungit χῶσπερ οὐκ ἐμέ. Et tam rapide pleno se vasculo proluit, ut vix prius hemistichium ab altero separaverit. In hac celeritate iocus: ut vides, iam que non vides.*

570. Legebatur αὐτὸς οἰνοχόος γέ μου γενοῦ, quod mirum est patienter tulisse editores.

571. Quod plene scriptum in libris erat, Barnesius et Matthiae scripserunt ἡ ἄμπελος.

ΚΥΚΛΩΨ.

φέρ' ἔγχεόν νυν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγχεω, σίγα μόνον.

ΚΥΚΛΩΨ.

χαλεπὸν τόδ' εἶπας, ὅστις ἂν πίνῃ πολύν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἰδοὺ λαβὼν ἔκπιθι καὶ μηδὲν λίπῃς.

575 συνεκθανεῖν δὲ σπῶντα χρῆ τῷ πώματι.

ΚΥΚΛΩΨ.

παπαῖ, σοφὸν γε τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κἂν μὲν σπάσῃ γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,
τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖ·
ἦν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος.

ΚΥΚΛΩΨ.

580 τοῦ τοῦ,

ὡς ἐξένευσα μόγισ· ἄκρατος ἢ χάρις·
ὁ δ' οὐρανός μοι συμμεμιγμένος δοκεῖ
τῇ γῆ φέρεσθαι, τοῦ Διὸς τε τὸν θρόνον

572. Pro ἔγχεον νῦν L. Dindorfius et Boissonadus ἔγχεόν νυν.

575. Quum in libris legeretur συνεκθανεῖν δὲ σιγῶντα χρῆ, Casaubonus intellexit σπῶντα scribendum esse. Non recte tamen interpretatus est: *decet enim potatorem strenuum non ante bibendo defatigari, quam bibentem simul vita et vinum deficient.* Non attenderat enim ad propriam potestatem verbi huius ἐκθανεῖν, quod significat *intermori, deliquium animi pati.* Nam Ulixes bibere Cyclopem iubet usque dum vires eum deficient.

576. Vulgo παπαί. Correxerit L. Dindorfius.

578. Libri βαλεῖς. Recte Musgravius scribendum censuit βαλεῖ, quod Matthiae ne commemoravit quidem.

583. Edd. τοῦ Διὸς δὲ. Matthiae ex Flor. 1. 2. Vict. restituit τοῦ Διὸς τε.

λεύσσω, τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἄγνὸν σέβας.
οὐκ ἂν φιλήσαιμ'· αἱ Χάριτες πειρῶσί με. 585
ἄλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι
κάλλιστα, νῆ τὰς Χάριτας. ἦδομαι δέ πως
τοῖς παιδικοῖσι μᾶλλον ἢ τοῖς θήλεσιν.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἐγὼ γὰρ ὁ Διός εἰμι Γανυμήδης, Κύκλωψ;

ΚΥΚΛΩΨ.

ναὶ μὰ Δί', ὄν ἀρπάζω γ' ἐγὼ ἄκ τῆς Δαρδάνου. 590

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

ἀπόλωλα, παῖδες· σχέτλια πείσομαι κακά.

ΧΟΡΟΣ.

μέμφει τὸν ἔρασιτῆν, κἀντιρουφᾶς, πεπωκότα;

585. Edd. vett. οὐκ ἂν φιλήσαι μ' αἱ Χάριτες πειρῶσί με. Atque etiam Par. G. αἱ Χάριτες. Pro αἱ in Canteri editione est εἰ, non, ut Musgravius refert, in Aldina. Hinc deinceps edebatur οὐκ ἂν φιλήσαιμ', εἰ Χάριτες πειρῶσί με. Non esset hoc reiiciendum, si optativus πειρῶεν esset adiunctus. Verum lepidissime, visus sibi tentantes se Gratias conspicerе, dicit οὐκ ἂν φιλήσαιμ', et deinde Ulixi Silenoque indicat, quid videat: αἱ Χάριτες πειρῶσί με.

587. In Aldina quum recte scriptum esset ἦδομαι δέ πως, corruptum id est in iis quae sequutae sunt in ἦδομαι δέ πῶς.

589. Lentingius ad Med. p. 94. interrogationis signum huic versui adiiciendum vidit, quod fecit L. Dindorfius.

590. Matthiae quum librorum scripturam τοῦ Δαρδάνου in τοῦ Γαργάρου mutasset, postea assensus est Musgravio domum Dardani significari. Id opinor Euripides ἐκ Δαρδάνου maluisset quam cum articulo dicere. Ego ἐκ τῆς Δαρδάνου scripsi. Strabo XIII. p. 587. ἐν δὲ τῇ μεθορία τῆς Κυζικηνῆς καὶ τῆς Πριαπηνῆς ἐστὶ τὰ Ἀρπαγεῖα τόπος, ἐξ οὗ τὸν Γανυμήδην μυθεύουσιν ἠρπάχθαι· ἄλλοι δὲ περὶ Δαρδάνιον ἄκραν, πλησίον Δαρδάνου. Dum haec dicit Cyclops, invadit Silenum, quem arreptum vi trahit in antrum.

592. In edd. vett. hic et sequens versus choro tributі. Canterus priorem tantum choro reliquit, alterum videns Sileni esse. Dubitari potest, si v. 593. ὕπνον legitur, an Cyclopi ad-

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

οἴμοι· πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄγε δὴ, Διονύσου παῖδες, εὐγενῆ τέχνα,
 595 ἔνδον μὲν ἀνὴρ, ὡςθ' ὕπνω παρειμένος
 τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγγος ὠθήσει κρέα.
 δαλὸς δ' ἔσωθεν αὐλίων ὠθεῖ καπνόν.
 παρεντρέπισται δ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν
 Κύκλωπος ὄψιν· ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσει.

ΧΟΡΟΣ.

600 πέτρας τὸ λῆμα καδάμαντος ἔξομεν.

scribendus sit v. 592. Sed quum pro ὕπνον plerique libri οἶνον praebeant, recte datus est choro. Legebatur autem μέμφῃ τὸν ἔραστὴν, καὶν τρυφαῖς πεπωκότα. Merito laudavit Musgravius emendationem Casauboni, καὶντρυφᾶς πεπωκότι, quam Matthiae aliique receperunt. Sed tamen non opus erat πεπωκότα mutari, si distingueretur, μέμφει τὸν ἔραστὴν, καὶντρυφᾶς, πεπωκότα, de quo genere loquendi disputavit E. Wunderus in censura Aiacis Lobekiani p. 131. seqq.

593. In Musgravii editione casu an consilio distinctum: οἴμοι· πικρότατον ὕπνον· ὄψομαι τάχα. Edd. vett. οἴμοι πικρότατον ὕπνον ὄψομαι τάχα. Defendi ὕπνον potest, si refertur ad id quod Cyclops dixerat ἄλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι κάλλιστα. Sed aptius est, quod ex Par. E. G. Flor. 1. 2. et margine Vict. reposuit Matthiae, πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα. Nam quum chorus dixerit, vituperas et contempnis amatorem, qui appotus est? non debere sperni ab Sileno talem amatorem significat, qui aequae ut ipse vinosus sit. Iam igitur hic recte conqueritur, quod sibi vinum nunc acerbum evadat.

595. In edd. vett. scriptum: ἔνδον μὲν ἀνὴρ τῷδ' ὕπνω παρειμένος, τάχ' etc. Distinxit post ἀνὴρ Musgravius, scripsitque τῷ δ' ὕπνω, quod deinde receptum. Isti articulo hic non est locus. Scripsit Euripides ὡςθ' ὕπνω παρειμένος.

596. Edd. vett. φάρυγγος ὠθήσει. Par. G. Flor. 1. 2. ὠθήσει.

598. De singulari usu huius verbi, παρεντρέπισται, monuit Scaliger. Apparando praetermissum esse nihil, nisi ut exurant oculum, significatur.

χώρει δ' ἐς οἴκους, πρὶν τι τὸν πατέρα παθεῖν
ἀπάλαμνον, ὡς τὰνθένδε σοῦσιν εὐτρεπῆ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἥφαιστ' ἀναξ Αἰτναῖε, γείτονος κακοῦ
λαμπρὸν πυρώσας ὄμιμ' ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ,
σύ τ', ὦ μελαίνης Νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὑπνε, 605
ἄκρατος ἐλθὲ θηρὶ τῷ θεοστυγεῖ,
καὶ μὴ ἴπὶ καλλίστοισι Τρωϊκοῖς πόνοις
αὐτόν τε ναύτας τ' ἀπολέσητ' Ὀδυσσεά
ὑπ' ἀνδρός, ὧ θεῶν οὐδέν, οὐ βροτῶν μέλει.
ἢ τὴν τύχην μὲν δαίμον' ἠγεῖσθαι χρεῶν, 610
τὰ δαιμόνων δὲ τῆς τύχης ἐλάσσονα.

ΧΟΡΟΣ.

λήψεται τὸν τράχηλον
ἐντόνως ὁ καρκίνος

601. Edd. vett. πρὶν τι τὸν πατέρα μαθεῖν ἀπαλλαγμὸν.
Par. G. Flor. 1. 2. Vict. παθεῖν. Par. E. μαθεῖν ἀπαλλαγμὸν.
Emendavit Canterus.

602. Ald. ὡς σοὶ τὰνθένδ' ἐστὶν εὐπρεπῆ. Herv. Brub.
ὡς σοι, ut Scaliger, quem ὡς σοι τὰνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ scri-
bentem Barnesius et caeteri sunt sequuti. Matthiae de his nihil
nisi, quod mireris, adnotavit: Ald. vell. τὰνθένδ', recte. τὰν-
θάδ' Barnes. Musgrav. e Scaligeri coniectura. E Florr. nihil
notatum ut hos etiam τὰνθάδ' habere coniciat. Recte sane edd.
vett. τὰνθένδ', sed ita tantum, si scribitur ὡς τὰνθένδε σοῦσιν
εὐτρεπῆ.

604. Permira narrat Matthiae: ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ non li-
bera nos, ut vertit Aem. Portus, sed libera te uno ictu: nam
ut omnibus diis, sic Vulcano molestus esse fingitur Polyphemus.
Unde hoc didicit? Immo πυρώσας ἀπαλλάχθητι ἅπαξ τοῦ πυρῶσαι.

608. Flor. 1. 2. αὐτὴν τε. Inutili sana sollicitandi cupidi-
tate Piersonus coniciebat αὐτοῖσι ναύταις ἀπολέσητ' Ὀδυσσεά.
Si quidquam mutandum esset, poterat facilius αὐτόν τε ναύτας τ'
ἀπολέσητ' Ὀδυσσεάως.

609. Libri ὧ θεῶν οὐδέν ἢ βροτῶν μέλει. Non tam lan-
guide loquentem Euripides fecit Ulixem. Scribendum erat οὐ
βροτῶν μέλει.

613. Non nodus quidam est καρκίνος, sed forceps. Refe-

- 615 τοῦ ξένων δαιτυμόνος· πυρὶ γὰρ τάχα
 φωσφόρους ὀλεῖ κόρας·
 ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος
 κρύπτεται εἰς σποδιάν, δρυὸς ἄσπετον ἔρνος.
 ἀλλ' ἴτω Μάρων, πρᾶσσέτω·
 μαινομένου ἕξελέτω βλέφαρον
 620 Κύκλωπος, ὡς πῆη κακῶς.
 καὶ γὰρ τὸν φιλοζισσοφόρον Βρόμιον

runtur enim omnia ad titionem, collumque tantummodo propterea nominatur, quod ἀνθρωποφαγία Cyclopis punienda est.

614. Versum haberemus dactylicum tetrametrum, si audacius formato vocabulo ξενодаιτυμόνος legeretur, sicuti v. 660. ξενодаίτας dictus est Cyclops.

615. In edd. vett. sic interpungitur: πυρὶ γὰρ τάχα φωσφόρους ὀλεῖ κόρας. ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος κρύπτεται εἰς σποδιάν, δρυὸς ἄσπετον ἔρνος. Reiskius sublatam post κόρας distinctionem poni post ἠνθρακωμένος volebat. Id quum in sua editione admisisset Matthiae, in adnotatione, ne τάχα et ἤδη in una sententia coniungerentur, veriore iudicans veterem interpunctionem, tamen aliam commendavit huiusmodi: πυρὶ γὰρ τάχα φωσφόρους ὀλεῖ κόρας. ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος· κρύπτεται εἰς σποδιάν δρυὸς ἄσπετον ἔρνος. Haec recepta in Dindorfianis et Bothiana. Patet falsam esse rationem, qua adversus Reiskium usus est Matthiae: non enim pugnant inter se τάχα et ἤδη, quod alterum ad ὀλεῖ, alterum ad ἠνθρακωμένος refertur. Dura vero et inconcinna est, quam ab eo alii acceperunt interpunctio, non solum quod ἠνθρακωμένος pro ἠνθράκωται dictum putari deberet, sed etiam quod quae sequuntur non nexa essent cum praecedentibus. Vera est vetus interpunctio, quae propter ἤδη non indiget copula, habetque aptissimam titionis amplificationem in adiectis δρυὸς ἄσπετον ἔρνος.

619. In libris haec sic scripta sunt:

ἀλλ' ἴτω Μάρων·
 πρᾶσσέτω μαινόμενος·
 ἕξελέτω βλέφαρον
 Κύκλωπος, ὡς πῆη κακῶς.

Horum versuum secundus nec numeros iustos habet, neque aptam praebet sententiam. Qui aliquid horum senserunt, non invenerunt accommodatum remedium, Brodaeus, scribi iubens πρᾶσσέτω μαινόμενον, quod sit reddat furentem; Musgravius, πρᾶσσέτω μαινόμενος coniiciens, quod interpretatus est ultionem repetat violatus. Scribendum erat distinctione post πρᾶσσέτω facta, μαινομένου ἕξελέτω βλέφαρον Κύκλωπος.

ποθρινὸν εἰσιδεῖν θέλω,
 Κύκλωπος λιπὼν ἐρημίαν.
 ἄρ' ἐς τοσόνδ' ἀφίξομαι;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σιγαῖτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε, 625
 συνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῷ,
 οὐ σαρδαμύσσειν, οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα,
 ὡς μὴ ἕξεργεθῆ τὸ κακόν, ἔστ' ἂν ὄμματος
 ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῆ πυρί.

ΧΟΡΟΣ.

σιγαῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις. 630

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄγε νυν ὅπως ἄψεσθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν
 ἔσω μολόντες· διάπυρος δ' ἐστὶν καλῶς.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν σὺ τάξεις οὔστινας πρώτους χρεῶν
 καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
 Κύκλωπος, ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα; 635

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ α'.

ἡμεῖς μὲν ἐσμεν μακρότερον, πρὸ τῶν θυρῶν

624. Hic ἐς, non εἰς, praebent edd. vett.

631. Barnesius ἄψησθε edidit.

632. Ald. Herv. 1. διὰ πυρὸς δ' ἐστὶ καλῶς. Flor. 1. 2. Vict. διάπυρος, ut iam in Herv. 2. correctum. Sed Flor. 1. διάπυρος ἔξεστι.

633. Chori personam non notatam in Aldina, addidit Herv. 2. Brodaeus haec ab hemichorio dici censebat. Legebatur autem οὔκουν, neque erat his versibus signum interrogationis additum.

634. Libri καὶ τὸν μοχλὸν. Quare Piersonus ante hunc versum poni volebat versum 637. ἐστῶτες in ἐστῶτας mutato: quod reiecerunt Musgravius et Matthiae, quia bis idem diceretur. Scaligeri emendationem καυτὸν μοχλὸν iam Barnesius recepit. Facilius etiam καυτὸν est. Deinde Flor. 1. Vict. ἐκκαίειν.

636. Edd. vett. haec choro tribuunt. Brodaeus hemichorii

ἑστῶτες, ὠθεῖν πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'.

ἡμεῖς δὲ χωλοὶ γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β'.

τοὺς γὰρ πόδας

640 ἑστῶτες ἐσπάσθημεν οὐκ οἶδ' ἐξ ὅτου.

personam adscripsit, quem sequuti sunt Canterus et caeteri. Legebatur vulgo ἡμεῖς μὲν ἔσμεν μακρότεροι. Scaliger et Canterus coniecerunt μικρότεροι. Matthiae μακρότερον vel μακροτέρω, quorum prius deinde ab aliis receptum.

637. Edd. vett. πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν. Matthiae alique ex Flor. 1. 2. ἐς τὸν ὀφθαλμὸν. Accommodatius hic πρὸς.

639. In edd. vett. priora huius versus verba Ulixi, reliqua choro tributa. Musgravius utrumque versum uni hemichorio adscribendum censuit. Matthiae quique eum sequuti sunt, inde a v. 636. usque ad 642. omnia inter duo hemichoria diviserunt, vereor ne non recte. Nam hemichoria de se numero plurali loquuntur, singulari autem is, qui dicit ταῦτὸν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί. Deinde ille, qui mirabundus quaerit: ἑστῶτες ἐσπάσθητε; dum aliis vanam excusationem obiicit, fortis videri vult, quod in neutro hemichorio reperimus. Quod si consideramus versus 633—635. quos non dubium est a coryphaeo pronunciari, intelligi posse videtur, qua arte Euripides hoc colloquium composuerit. Nam coryphaeus, ut suam gregisque sui virtutem iactet, primo quaerit, quos primos aggredi Cyclopem velit Ulixes, sperans alios quam se delectum iri. Iam hemichoriis praetextentibus aliquid, quo sese periculo subtrahant, se quoque dicit claudum factum esse, quo simul sibi quoque excusationem muniat, sed tamen quasi ea non usus. Quin perseverat in ostentatione fortitudinis suae, quum refutat illos, qui ἑστῶτες ἐσπάσθημεν dicunt. Iam vero quum ut ignavos contemni ab Ulixes Satyros videt, defendit se et gregem suum, atque ut dissimulet formidinem, incantatione se effecturum ait id, quod manibus suis facere non audet. Itaque his, quae coryphaeus dicit, chori nomen adscripsi. Caeterum edd. vett. ἄρ'. Matthiae ἄρ'.

641. Matthiae ex Par. G. et Flor. 1. 2. τά γ' ὄμματα affert pro τὰδ' ὄμματα, fidens ut videtur Musgravio, qui Aldinam τὰδ' ὄμματα habere ait. At consentit Aldina cum codd.

ΧΟΡΟΣ.
 ἐσιῶτες ἐσπάσθητε;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ β'.

καὶ τὰ γ' ὄμματα
 μέστ' ἐστὶ κόνεως ἡμῖν ἢ τέφρας ποθέν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνδρες πονηροὶ κοῦδὲν οἶδε σύμμαχοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὅτι ἡ τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν,
 καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι 645
 τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία;
 ἀλλ' οἶδ' ἐπαρδὴν Ὀρφέως ἀγαθὴν πάνυ,
 ὡς αὐτόματον τὸν δαλὸν εἰς τὸ κρανίον
 στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πάλαι μὲν ἤδη σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει, 650

istis, τὰ δ' ὄμματα autem ex Hervag. 1. 2. in sequiores edd. venit.

642. Edd. vett. μέτεστιν ἡμῶν κόνεως. Scaliger: μέστ' ἐστὶν ἡμῶν κόνιος. Ac κόνιος recepit Barnesius. Musgravius dedit κόνεος, nescio cuius dialecti formam, quam tamen receperunt Matthiae. aliique. Mirum vero, quod Musgravius, quum elegantius fore ἡμῖν diceret, non scripsit μέστ' ἐστὶ κόνεως ἡμῖν.

643. Libri ἄνδρες. Puto ἄνδρες, inquit Matthiae. Ergo ita ediderunt alii. Non opus esse ista correctione, quum οἶδε subiectum sit, quivis videt.

646. Edd. vett. signum interrogandi post τυπτόμενος habent, quod cum virgula commutarunt Barnesius et Musgravius. Post πονηρία ponendum fuisse, Matthiae in adnotatione intellexit.

649. Si Euripides Cyclopem, quem Homerus ex Thoosa nymphea natum dixit, non παῖδα γῆς vocavit, quia Hesiodus Terram matrem Cycloperum fecit, certe non est propterea ista appellatione usus, quod Polyphemus ut Gigantes hostis deorum esset: quae Barnesii opinio fuit, probata Musgravio: sed potius, ut Brodaeus iudicavit, quod esset corporis magnitudine et forma enormi et monstrosa.

650. Edd. vett. ἤδειν σ'. Ex Brodaeae editione ἤδει σ' ve-

νῦν δ' οἶδ' ἄμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
 χρῆσθαι μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις,
 ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ', ὡς εὐψυχίαν,
 φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

655 δράσω τάδ'. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν.

κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ.

ἰὼ ἰώ, γενναιότατοι,

ὠθεῖτε, σπεύδετε,

ἐκκαίετ' ὄφρον

660

θηρὸς τοῦ ξενοδαίτα.

τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ,

τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

τόρνευ', ἔλκε, μὴ δέ σ' ἐξοδυνηθεῖς

δράση τι μάταιον.

ΚΥΚΛΩΨ.

665 ὄμοι, κατηνθρακώμεθ' ὄφθαλμοῦ σέλας.

nit in alias: quo factum ut Piersonus ad Moer. p. 174. et Valckenarius ad Hippol. 405. vetustas editiones ἦδει σ' habere dicerent. Atticam formam restitui iussit Heathius.

656. Ald. recte κελευσμάτων. Ex Herv. 1. 2. manavit vulgatum κελευμάτων.

657. Vulgo uno versu: ἰώ, ἰώ. γενναιότατα ὠθεῖτε, σπεύδετε. Matthiae ἰώ, ἰώ ut singularem versum separavit, et scripsit γενναιότατ'. Mihi propius ad librorum scripturam accedere videbatur γενναιότατοι, quod et numerosius est, et nescio an etiam ad sententiam accommodatius. Nam et appellari aliquo nomine eos qui opus aggredierentur conveniebat, et aliquid faceti habet eiusmodi appellatio, qua generosi vocantur, quos chorus stulta temeritate se periculo obiicere putat.

659. Legebatur ἐκκαίετε τὴν ὄφρον. Id saltem τὰν ὄφρον scribendum erat. Sed veri similis est articulum a glossatoribus esse appositum.

661. Codd. et edd. vett. τυφέτω, καιέτω. Correxit Musgravius.

663. Errabat Musgravius, quum ἔλκον, saucia, scribi vel-

ΧΟΡΟΣ.

καλός γ' ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ἄμμοι μάλ', ὡς ὑβρίσμεθ', ὡς ὀλώλαμεν.
ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας
χαίροντες, οὐδὲν ὄντες· ἐν πύλαισι γὰρ
σταθεῖς φάραγγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας.

670

ΧΟΡΟΣ.

τί χρῆμ' ἀυτεῖς, ὦ Κύκλωψ;

ΚΥΚΛΩΨ.

ἀπωλόμην.

ΧΟΡΟΣ.

αἰσχροῦ γε φαίνει.

ΚΥΚΛΩΨ.

καὶ τοῖσδέ γ' ἄθλιος.

ΧΟΡΟΣ.

μεθύων κατέπεσες εἰς μέσους τοὺς ἄνθρακας;

ΚΥΚΛΩΨ.

Οὔτίς μ' ἀπώλεσ'.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἄρ' οὐδεὶς σ' ἠδίκηει.

let, quod ἔλκε occasioni non conveniret. V. ad v. 465. Deinde edd. μὴ σ' ἐξοδυνηθεῖς. Flor. 1. 2. δ' pro σ'. Unde scripsi μὴ δέ σ' ἐξοδυνηθεῖς.

666. Edd. ante Barnesium τόνδε Κύκλωψ. Barnesius, ut Par. G. Flor. 1. 2. Vict. τόνδ', ὦ Κύκλωψ.

669. Homerus Od. IX. 417.

αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας,
εἴ τινά που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα θύραζε.

674. Vulgo ἀπώλεσεν, quod mutavit Matthiae, et οὐκ ἄρ' οὐδεὶς ἠδίκηει. Male Porsonus in praefatione Hecubae p. 34. οὐδ' εἷς. Matthiae σ' inseruit, quod ante eum fecerat Sam. Battie-

ΚΥΚΛΩΨ.

675 Οὐτίς με τυφλοῖ βλέφαρον.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός.

ΚΥΚΛΩΨ.

ὡς δὴ σύ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς σ' οὐτίς ἂν θείη τυφλόν;

ΚΥΚΛΩΨ.

σκόπτεις· ὁ δ' Οὐτίς ποῦ 'στιν;

ΧΟΡΟΣ.

οὐδαμοῦ, Κύκλωψ.

ΚΥΚΛΩΨ.

ὁ ξένος, ἴν' ὀρθῶς ἐζμάθης, μ' ἀπώλεσεν,
ὁ μιαρός, ὅς μοι δούς τὸ πῶμα κατέκλυσεν.

ΧΟΡΟΣ.

680 δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς.

rius, cuius adnotationes Rambachius addidit Casauboni libro de satyrica poesi p. 172.

675. Edd. ante Barnesium οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός. Vict. et Barnesius ἄρ'.

676. Edd. vett. ὡς δὴ σύ. Barnesius ὡς sine accentu, vertens *utinam et tu sis talis*. Eum sequuti alii. Recte vero edd. vett. quod est *sic tu sis caecus*. Deinde legebatur: καὶ πῶς σύ; τίς σ' ἂν θείη τυφλόν; Flor. 1. 2. καὶ πῶς σ' οὐτίς ἂν θείη τυφλόν; Ita scribendum esse iam Canterus monuerat, recte ille οὐτίς ponens.

679. Libri: ὅς μοι δούς τὸ πῶμα κατέκλυσε. Magna hic cernitur negligentia, qua Matthiae neque Scaligeri coniecturam κατέκαε, neque Canteri κατέκλυσε commemoravit, quod autem ipse, cum eoque alii, recepit κατέκλασεν, quae Musgravii coniectura est, tribuit Reiskio, qui κατέκλινε scribi volebat. Mihi optima visa est Canteri emendatio, quae et facillima est, et cum caeteris verbis optime consentit.

680. Libri οἶνος. Camperus ad Electr. 581. p. 309. ὦνος,

ΚΥΚΛΩΨ.

πρὸς θεῶν, πεφεύγασ' ἢ μένουσ' εἶσω δόμων;

ΧΟΡΟΣ.

οὔτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα
λαβόντες ἐστήκασι.

ΚΥΚΛΩΨ.

ποτέρας τῆς χειρός;

ΧΟΡΟΣ.

ἐν δεξιᾷ σου.

ΚΥΚΛΩΨ.

ποῦ;

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς αὐτῇ τῇ πέτρα.

ἔχεις;

685

ΚΥΚΛΩΨ.

κακὸν γε πρὸς κακῶ· τὸ κρανίον
παίσας κατέαγα.

ΧΟΡΟΣ.

καί σε διαφεύγουσί γε;

sine causa. Hic et sequens versus Cyclopi in edd. vett. continuabantur. Personas indicavit Reiskius.

681. Edd. vett. πεφεύγασ', μένουσ'. In Brodaeii editione primum accessit ἢ.

682. Hesychius: ἐπήλυγας. ἐπίπροσθεν. Quod Reiskius probabiliter ad hunc locum refert. Dicit chorus illos ea parte antri stare, qua sub umbra rupis lateant.

683. Edd. ante Barnesium χειρός. Χειρός Florentini et Vict.

684. Edd. vett. ἐν δεξιᾷ. Κυ. ποῦ; Matthiae ex Flor. 1. 2. addidit σου.

686. Quum in libris legeretur: ΧΟ. καί σε διαφεύγουσί γε. ΚΥ. οὐ τῆδ', ἐπεὶ τῆδ' εἶπας, Scaliger, sentiens haec non bene cohaerere, οὐ τῆδ' adiici choro volebat. Addendum potius chori

EURIPIDIS Cyclops.

5

ΚΥΚΛΩΨ.

οὐ τῆδ', ἐπεὶ τῆδ' εἶπας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ ταύτη λέγω.

ΚΥΚΛΩΨ.

πῆ γάρ;

ΧΟΡΟΣ.

περιάγουσίν σε πρὸς τὰριστερά.

ΚΥΚΛΩΨ.

οἴμοι· γελῶμαι· ζερτομεῖτέ μ' ἐν καχοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

690 ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλὰ πρόσθεν οὗτός ἐστί σου.

ΚΥΚΛΩΨ.

ὦ παγκάκιστε, ποῦ ποτ' εἶ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τηλοῦ σέθεν

φυλακαῖσι φρουρῶ σῶμ' Ὀδυσσέως τόδε.

ΚΥΚΛΩΨ.

πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅπερ γ' ὁ φύσας μ' ὠνόμαζ' Ὀδυσσέα.

verbis erat signum interrogationis. Nam quaerenti choro, an etiam diffugiant, *non istic*, inquit ille, *sunt: nam istic dicebas esse.*

690. Libri οὔτος. Florentis Christiani coniectura Οὔτις, probata Musgravio. Matthiae nihil opus esse monuit, quum eam in textum recepisset. Immo etiam invenusta est.

692. Edd. vett. δῶμ' Ὀδυσσέως. Veram scripturam, restitutam a Cantero, praebent Par. E. Flor. 1. 2.

694. In Flor. 1. 2. omissum μ'.

δώσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκας· 695
κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρωσάμην,
εἰ μὴ σ' ἐταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην.

ΚΥΚΛΩΨ.

αἰαῖ· παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.
τυφλὴν γὰρ ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ' ἔφη 700
Τροίας ἀφορηθέντος. ἀλλὰ καὶ σέ τοι
δίκας ὑφέξειν ἀντὶ τῶνδ' ἐθέσπισεν,
πολὺν θαλάσση χρόνον ἐναιωρούμενον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κλαίειν σ' ἄνωγα· καὶ δέδραχ' ὅπερ λέγω.
ἐγὼ δ' ἐπ' ἀκτὰς εἶμι, καὶ νεὸς σκάφος 705
ἦσω πὶ πόντον Σικελὸν ἔς τ' ἐμὴν πάτραν.

ΚΥΚΛΩΨ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ σε τῆσδ' ἀπορῥήξας πέτρας
αὐτοῖσι σὺν ναύταισι συντρίψω βαλῶν.
ἄνω δ' ἐπ' ὄχθον εἶμι, καίπερ ὦν τυφλός,
δι' ἀμφιτροῆτος τῆσδε προσβαίνων ποδί.

695. In Herv. 1. 2. et caeteris omnibus edd. omissum δ' restituit ex Ald. Flor. 1. 2. Vict. Matthiae.

698. Vulgo αἰ. αἰ.

701. Vulgo ἐθέσπισε. Flor. 1. 2. ἐθέσπισεν.

703. Edd. καὶ δέδοραχ' ὅπως λέγω. Casaubonus quod coniecit, καὶ δεδορκότως λέγω, Scaliger ab se annis ante XXXI in ora libri adscriptum dicit. Sed Par. E. G. Flor. 1. 2. Vict. καὶ δέδραχ' ὅπερ λέγω.

704. Flor. 1. καὶ γὰρ δ'.

705. Matthiae ἔς τ', quod in edd. est, etiam in Mss. esse ait.

707. Edd. ναύτησι. Flor. 1. 2. ναύταισι. Pro συντρίψω Flor. 1. τρίψω.

709. Ald. Herv. 1. δι' ἀμφιτροῆτος, quod reponi iussit Canterus Nov. lectt. II. 21. quum in Herv. 2. δι' ἀμφιτροῆτης, in Brub. autem et quae sequutae sunt δι' ἀμφιτροῆτης scriptum

ΧΟΡΟΣ.

710 ἡμεῖς δὲ συνναῦται γε τοῦδ' Ὀδυσσεώς
ὄντες τὸ λοιπὸν Βακχίῳ δουλεύσομεν.

esset. De ἀμφιτροῆτος, quod etiam Vossius ad Melam I. 4, 22. reponi volebat, dixit Lobeckius in Paralipomenis p. 332. observans Vossium isto loco in veteri codice Florentino δι' ἀμφιτροῶγος scriptum testari, de quo nihil dixerit Matthiae.

INDEX GRAECUS.

Numeri paginas indicant.

A.

Ἀθρεῖν 37
 ἀλύειν 41
 ἀμφιτροῆς, ἀμφιτροῶς 68
 ἀνεχε, πάρεχε 22
 ἀνθρώκων et ἀνθρώπων conf. 36
 ἀποθλίβειν 25
 ἀπωδός 45
 αὐ 27

B.

βρούκειν 35
 βωμός et κῶμος conf. 33

Γ.

γέ et τὲ 33
 γεῦσις odor 18
 γόνθος 46

Δ.

διακονεῖν. ἐδιηκόνουν 39
 διαφόρητος et δυσφόρητος 33
 διπλαῖς κῶπαις 43
 δυσφόρητος et διαφόρητος 33

E.

ἐγκανάζαι 18
 εἰδέναι. ἤδειςθα, ἤδησθα 13
 ἐκθανεῖν 54
 ἐκκανάζαι 18
 ἔκπλεως 39
 ἔμπλεως 39
 ἐπιβαστάζειν 37
 ἐπιθυμία et προθυμία 42
 ἐρετμοῖς ἤσθαι 6

H.

ἤβη 47
 ἤδειςθα, ἤδησθα 13
 ἤσθαι ἐρετμοῖς 6

K.

καρκίνος 57
 κατεκφεύγειν 41
 κοπίς adiectivum 25
 κρεανόμος 26
 κυκλεῖν, κυκλοῦν 43
 κῶμος et βωμός conf. 33
 Κῶμος Sophoclis vel Achaei 8
 κῶπαις διπλαῖς 43

Λ.

λύχνα 48

M.

μά τε 28
 Μῶμος Sophoclis vel Achaei 8

N.

Ναῖδες, Ναιάδες 40
 Νόμος Sophoclis vel Achaei 8
 Νῦσα 10

Ξ.

ξενοδαιτυμῶν 58

O.

ὄδᾶν 5. 12

Π.	Σ.
παρευτροπέζειν 56	σίφων 41
προθυμία et ἐπιθυμία 42	στασιωρός 9
Ρ.	Τ.
ρόδια 6	τὲ et γὲ 33. μά τε 28

INDEX LATINUS.

A.	P.
Anapaestus in fab. satyr. 27. 32. praefat. XIV. seqq. ars in metris satyr., praefat. XIV. seqq. articulus 39	pluralis de Cyclopiis oculo 43
C.	S.
Cyclops cur terrae filius 61	satyrica poesis antiquior tra- goedia, praefat. V. eius anti- qua forma VI. in trimetris quae leges XIV. seqq. una fabula satyrica cur addita tribus tragoediis VII
D.	T.
Dardanus oppidum 55	tragoediae origo et antiqua for- ma, praefat. V. seq. cur tri- bus tragoediis addita una fa- bula satyrica VII. tragoediae quae satyricis similes habi- tae VII. seq.
G.	V.
Ganymedes unde raptus 55	trichoria 34 trimetri quintus pes in satyris, praefat. XIV. seq.
H.	
hemichoria a choro distincta 60	
N.	
nomina pluralia tragoediarum non semper a choro ducta, praefat. XI	
O.	
optativus futuri cum ἄν 44	versus loco suo moti 9. 10. 37

INDEX SCRIPTORUM.

Achaei Κῶμος, Μῶμος, Νόμος 8	Scholiastes Euripidis in argum. Alcest., praefat. X
Euripidis Alcestis, praefat. VIII. Atreus XIII. Cressae XI. seq. Thyestes XIII. seq.	Sophoclis Κῶμος, Μῶμος, Νό- μος 8
Plautus (As. II. 1, 10.) 35	Suidas in Σοφοκλήs, praefat. VII

Hinweise

Signatur 36. P ^o 5487	Stok P ^o
-------------------------------------	------------------------

RS	Bub	AK L
	Titelaufn. P ^o	AKB

FK
- f. n. 2.7. (4) f. n.

Bio K   Bild K

SWK

Sonderstandort	Signum	Ausleihe- vermerk
		✓

III/9/280 Jd-G 80/61

